

Osmanlı İşkenceleri ve diğçerleri

Bahadır Boysal

AYA

AYA

ayakitap.com

[facebook.com/ayakitap](https://www.facebook.com/ayakitap)

twitter.com/ayakitap

Osmanlı İşkenceleri ve diğçerleri

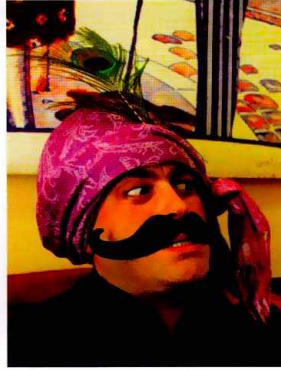

Bahadır Boysal

Namık Kemal Atalay'ın aziz hatırasına...

11 yıl sonra genişletilmiş yeni baskı

**BAHADIR
BOYSA**

BACHİ-BOUZOUK

(Başibozuklar)

Osmanlılar, Avrupa fetihlerinde, tam da savaş zamanı, askeri safların en önüne, oradan buradan topladıkları delileri koyarlarmış... Acayip mucayip kostümlerle veya çınlıplak, atların üstüne oturtulan bu ciğeri beş para etmez zır deliler ordusu, gözleri dönüp, bağıra çağıra öyle umarsızca atırlarmış ki ileriye, neye uğradığını şaşırان düşman, korkup toparlanamazmış... Anadolumuz renklidir, delisi çoktur... Düşmanı daha ön sevişme esnasında derbeder eden bu deliler ordusu (Başibozuklar) Avrupa'da o kadar iz bıraktı ki, arayın bakın kimi ecnebi literatürlere, sözlüklere "bachi-bouzouk" tanımıyla geçmişlerdir.

Boysal

TEAMÜL-Ü KADİM ALIŞKANLIK OLMUŞ İŞKENCELER...

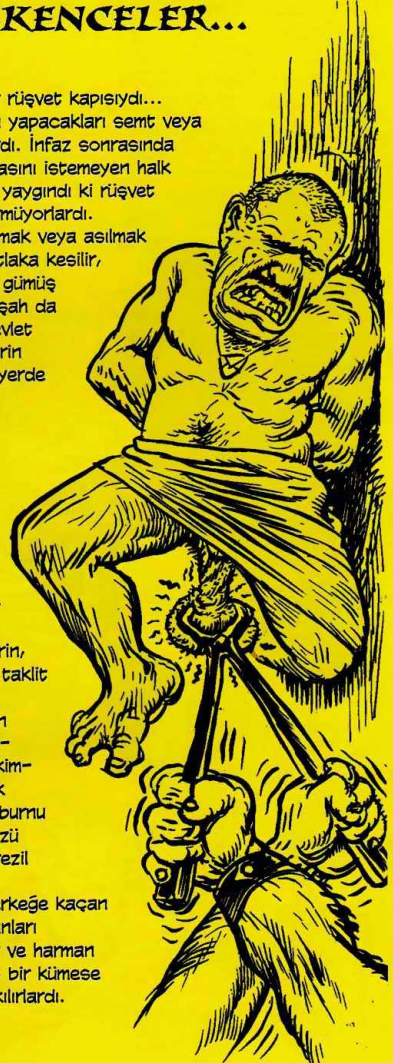

Osmanlılarda idam kurumu iyi bir rüşvet kapısıydı... "Kavas" adı verilen cellatlar infazı yapacakları semt veya mahallede halktan rüşvet toplarlardı. Infaz sonrasında cesedin günlerce kapılarında durmasını istemeyen halk Kavas'a rüşvet verirdi. Bu o kadar yaygındı ki rüşvet vermeyenleri dövmeğe sakınca görmüyorlardı. Siyasi suçlularda infaz eğer boğulmak veya asılmak biçiminde yapılmıyorsa, ölünün başı mutlaka kesilir, büyük devlet adamlarının kesik başları gümüş tepsi içinde padişaha gösterilirdi. Padişah da bir yazı ile başın teşhirini isterdi. Büyük devlet adamlarının başları gümüş tepsi içinde, orta rütbellerin başları tahta bir tepsi içinde ve küçük rütbellerinki yerde sergilenirdi.

Eylü Çelebi, cellatların geçit törenlerine infaz ve işkence aletleriyle katıldıklarını ifade etmiştir.

Her şeyden önce, Kanuni Sultan Süleyman devrinde, Fatih'in kanunnamesinin esasları korunmuş olmasıyla birlikte işkencelerin arttığı biliniyor. Bazılarını şöyle sıralayabiliriz: Evlerden sessizce genç oğlan ve kız kaçırarlara, kızları zorla evlendirmek isteyenlere, erkekliklerini kaybetme cezası verilir. Yalancı şahitlerin, fermanları ve el yazmalarını taklit edenlerin kolları dağlanır. Pezevenklik eden alından dağlanır. Dulkadir kanunnamesinde der ki; "Bir kim-senin sürekli pezevenklik yaptığı tespit edilirse, burnu ve kulağı kesilsin ve yüzü siyaha boyanıp aleme rezil edilsin."

Ailesinden izinsiz erkeğe kaçan kızların cinsel organları dağlanırdı. Ev ve harman yakanlarsa, bir kümese konulup yakılırdı.

Foseptik Kovuğu

Böyle bir cezayı hak etmek için çok fena bir suç işlemek, korkunç bir günaha kanışmak gerek... İbret olsun diye, halka yakın bir yerlerde, asırlık, geniş gövdeli bir çınar ağacının gövdesi kesilip, içi bir insanın oturacağı kadar oyuluyor... Suçlu buraya zincirleniyor... Acıktığı zaman suçlunun üç öğün yemeğini veriyorlar ama dışarı çıkamadığı için tuvaletini de aynı yere yapıyor... Biriken boklar, bir yandan yükselirken, bir yandan da suçlunun bedenini yavaş yavaş ve inanılmaz ızdıraplarla çürütüyor! Zavallı, hayatla ölüm arasında öyle bir kendinden geçiyormuş ki, halktan başında toplanan kimselere gayb aleminden (öteki dünya) sırlar verirmiş diye anlatırlar...

KAZIĞA OTURTMA

Osmanlılarda uygulanan işkencelerin gerçek amacı acı vermek değil acı veren metodlarla ilgili bilgileri elde etmektir. Mesela III. Selim zamanında padişah fermanında söz konusu olan kimi durumlarda kazığa oturtma işkencesi uygulanırdı. Sarayın önünde yüksek sesle türkü çığırtmaktan tutun da, vergisini tam ve zamanında ödemeyenlere kadar kimi bedbahtlar için söz konusuydu bu!

Daha ilk düşman saldırısında askerden kaçanların önce burunları yarılır, sonra bunlar anüslerinden girip ağızlarından çıkacak şekilde kazığa oturtulurlardı. Bu çok hassas ve yavaşça yapılması gereken bir hadiseydi... Uygulama esnasında kurbanın ölmemesi esastı... Susam yağı karıştırılmış sirkeyle iyice yağlanmış kazığa oturtulan kurban, uygulama başarılıysa saatlerce canlı kalabilirdi... (Eğer hemen ölürse, celat da öldürülür)

Aylarca mağaralarda yoğrularak işlenmiş susam yağı (eğer kurban henüz ölmemişse) birkaç saat sonra adamın zavallı vücudundaki tüm metabolizmayı donduruyor ve adamı canlı tutmaya başlıyordu... Bir süre sonra, bunca eziyete dayanamayan kurban, özenle kazıktan çıkarıldıktan sonra suçunu itiraf edip hemen oracıkta kan kaybından ölüyor...

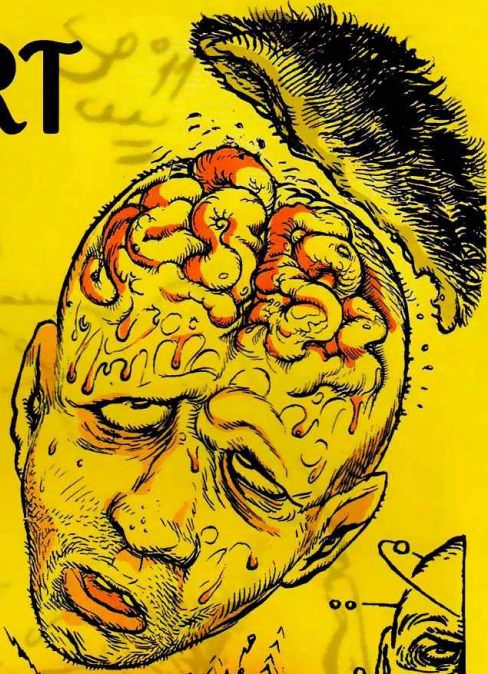

MANKURT

Daha çok, Osmanlılardan evvelki Orta Asya Türk boylarında, kabilelerinde görülen, çölümsü topraklarda uygulanan bir işkence biçimi...

Yakalanan suçlunun kafası traş edildikten sonra, kafanın tam üstüne bir parça "Keçi derisi" veya "Deve işkembesi" geçiriliyor... İsterseniz, suçlu, kafası açıkta kalacak şekilde tüm gövdesi toprağa gömülüyor... Günlerce, azgın güneşin altında bu şekilde duruyor... İşkembe veya deri, zamanla kuruyup kafayı sıkıştırıyor... Öylesine ki, suçlunun saç telleri dışarı çıkamayıp içeri doğru uzuyor...

Müthiş acılar ve ızdırapların sonunda, suçlu ölmüyor. Hafızası, geçmiş silinmiş bir robota, MANKURT'a dönüşüyor... Ve işte size düşmana karşı istenilen her türlü umarsız atılganlığı yapmaya hazır bir emir kulu!..

Lokma Lokma Doğranan Vezir!

Sultan İbrahim'in son sadrazamı İstifazlı Ahmed Paşa, kalemden yetmişmiş, malumatlı, zeki bir devlet adamıydı. Devirde, birer mütegalibe kesilmiş olan ocak ağalarına karşı, Kösem Sultan'ın da oğlu Sultan İbrahim'den nefreti ve onu tahttan indirmek için Yeniçeri Ocağı ağalarıyla anlaşması, İstanbul'da bir askeri hükümet darbesine sebep olmuş; sadrazam idam edilmiş, padişah da evvela tahttan indirilip birkaç gün sonra boğdurulmuştu. Ahmed Paşa eşman bir zattı. İdamından sonra cesedi ana doğması soyularak cellatlar tarafından bir hamal beygirine çaprazvarı atılmış ve götürülmüş. Atmeydanı'na bırakılmıştı. İhtilacı yeniçerilerden birkaç hunhar, fırsatı garimlet bilip cahil halkın batıl fikirlerinden istifade ederek "İnsan yağı mafezal ağı ve sızalarına devadır," diye Ahmed Paşa'nın etlerini lokma lokma doğrayarak beşer onar akçeye satmışlardı. Büyük şehirde de, bu kadar korkunc, büyükler ürpertiçi devayı satın alarak kollanına, bacaklarına sürtüp bağlayabilecek o kadar çok katı, yürekli insan çıkmıştı ki, paşanın iri yapılı vücudu hemen bir iskelet halinde kalmıştı. Ölümünden ve naaşının bu feci akıbetinden sonra, kendisine "Hezarpare" (bin parça) lakabı verilmişti.

Arapcan oyy cancan

Harem ağaları nasıl edinilir Osmanlılarca, en nihayetinde bunu da öğrendim... Gerçi bu çok ortalıkta bi bilgiydi... Burmalar, ko-pamalar... Ama detayları ilginç... Çocukları Afrika sırtlarından kaçırmışlar... Getirip masaya bağliyorlar... Ziki, taşşa ipe bo-guyolar iyice... Boğdukları yerden de kesiyolarmış... Kestikleri yerler, kızgın ağaç reçinesi veya demirle dağlanıyor... İdrar yoluna da bir çubuk sokup 3 gün yan beline kadar kuma gömliyorlar... Asıl mevzu bundan sonra... Eğer yaşarsa, çıkartıp te-davi ediyorlar... Oldu mu sana, artık piri piri tulumlu HADİMAGA! Aman, oymakbeyi geç kalmasın... Fakat tabii en vahimi bu fakirlerden %90'ının çilesinin ölüme noktalanması... Kişi kendini bilmiel kardeşim... Ben açıkcası Vietnam'a müfrezeye çavuş olarak gönderilesem, yine hayatta kalırım. :))

**BİZANSLILAR
GÖNDERDİĞİMİZ
ELCİNİN KELLESİNİ VURUP
E-MAIL EYLEYİP YOLLA-
MIŞLAR HAŞMETTÜM...
HEMEN SAVAŞ
AÇALIM!..**

ACELE
ETMEYELİM..
FOTOŞOP
OLABİLİR...

Yüzyıllar evvel
Anadolu'da
yaşayan
rahiplerden
en acayıpları
neredeyse
aziz merte-
besine
yükselebili-
yormuş.
Acayıplık
dediğim şey,
Tanrı adına
ancak yüz
kişiden birinin
gerçekleşti-
rebileceği bir
acıklık tören...
Kendi zikini
tutup
kesiyor...
Günahlara
kökten
müdahale...
Komple
pres...
Ardından
götürüp
toprağa
gömüyor...
Sonra da
kendi cemi-
yetinde bir
azizmiş gibi
saygı
görüyor,
kutsanıyor...
İbnelik de
cabası ama...
Böyle bir
paradoksa
kurban
gitmemek de
aynı bir çile
zaten. Bir
diğer
rivayette,
Anadolu'da
sünnet edilen
çocukların,
o sünnet
parçalarının
ağaç dibine
gömülmesi
ritüelinin
kökeni de
bu...

KÖKTEN MÜDAHALE..

YAĞLI MAKASCIAR

17. yüzyıl Osmanlısında gizli, kapalı bir güruh vardı. Yağlı Makasçılar. Bunlar, oğlanlık dünyasının piri, kulanpareleri. Diğer beyhude oğlanlara nazaran daha sinisler...

Aslında oğlan, moğlan da ayırtırmazlar. Ne bulurlarsa tüneler...

İstediğin bir-
birane yit-
gecen hanta-
rında yatıp kal-
kırır. Buralara
Anadoludan gelen
gariplerle çok iyi dost-
luklar kurarlar.

Koy-
dudan
cancıgır,
canayıkır,
keyfekeder
muhabbetlerle
bunu o kadar iyi bece-
rirlir ki gece Rukayla
beraber uyurlar.

Garibim uyurken,
adımız,
sesizce kalkar.
Makasını çıkarır
ve bilindik ribzelli
yapar. Makasını
yağlar.

Ve yansıp, uyardımsızdan
elemanların galvanını göd
kösmini keser... Yağlı makas,
keserken hiç huylandırmaz...

Kesimi bitirip,
mabadi ayın onördölü
gibi çıkarcıktan
sonra, kendine özel
teknikleriyle merkeze
doğru uzun uzun
ülirler...

Sonra da sesiz ve ha-
since yüklenip işini bitirir.
O an bu kahpeğe uyarıt-
verildiğinde artık çok geçtir...
Uyku da düzme ustadır... Bugün
hata Anadolu'da
"yağlı makaslara ge-
lesin" bedduresi vardır.

Tarihteki en meşhur oğlanlı
İranı doyaltırmak yaşamış
bir sosem olan SAĞI GÜ-
LAM'dır. Oğ-
lanların ga-
hidir. Ba-
başını bile
düzme-
tir...

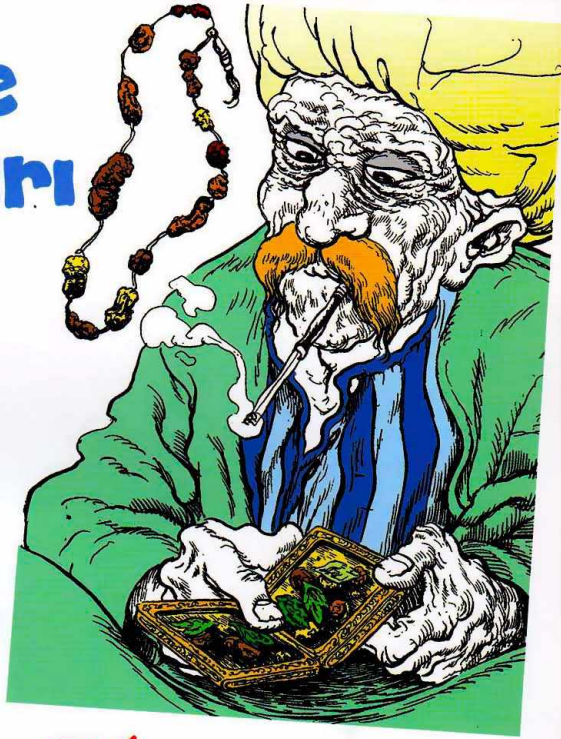
Aynı
dönemde,
Osmanlılar daiki
"Tophane oğlan-
ları" daha misli,
daha insanı, romantik
tıplıdır. Çünkü isten-
bulu olmak her zaman za-
rafetti. Aşkılarından uzakta-
yken, boklarından ufak parçaları yan-
ma alırlar, kurutup elgıra tabakalarına
koyarlardı. Kolomasi diye de üzerlerine gül
yapraklarını koyup kuruturlardı. Kimisi daha
da leri glip bok parçalarını reçineylep beşip
yaparlardı...

Tophane Oğlancıları

(Ab-ı zemzem serp mundar bedenime!)

Türk şiirinin 2. yenilerinden büyük şair Ece Ayhan, şiirlerinden birinin dizisinde "Aşkımız, gül kurusudur abiler..." der... Buradaki gül kurusunun hikayesi Osmanlı dönemlerine kadar uzanır; "Tophane Oğlancıları"na yani. İşte bu enteresan ekibe dair, bu ruhun içinden eski meşhur satırlar.

Kara ağam... Aşk-ı memnum... Geceyarısı hamamı ağası uyuyunca, arabalar kapısına gel... Dolaplı kubbeyi geç... Hütkar hamamında bul beni... Kilitleyelim kapıyı içerden... Yoktur içinde zerre gulmet... Tövbe haşa... Yika beni baştan ayağa... Ab-ı zemzem serp mundar bedenime... Pir-u ak et, benizir gibi... Bad-ı berin kapıları çarptırınca... Gulanı bulsun bedenlerimizi... Sab-ı sübyana taşlatsın iklimizi...

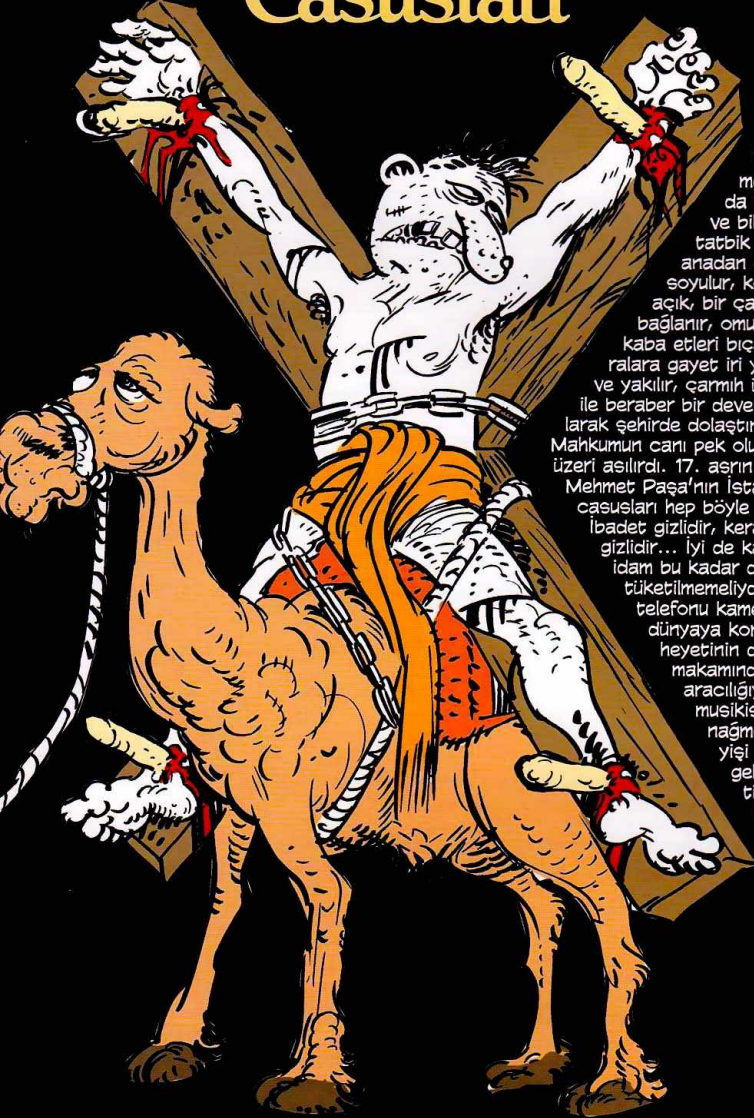

Altın Tık Tık...

İşkencelere dair, eski yazar Bin Haris'in "Müsvedde-i Kamile" adlı eserinden çok ilgilmi çeken acayip bi izdirap şekli daha... Konu başlığı derebeylikler dönemi olarak geçiyor... Komşu beyliklere dair sırlar almak için yakalananmış ulaklara yapılan bir ziyet... Eleman yan beline kadar süper soğuk bir su kuyusuna sokuluyor... Genelde yaylalarda, dağ başlarında kurulan bu su kuyularında belden aşşa buz gibi soğuk suyun içinde tutulmuş eleman, bacaklar dorma noktasına gelince çıkartılıyor!! Burdan sonrası çok ilginç... Bir ciilingir sofrası kuruyorlar... Bu abiyi de oturuyorlar... Bi yarıdan içirip ağzından laf almaya çalışırken bi yarıdan da altın bacağına tık tık diye parmakla vuruyorlar... Ah o vuruşlar o buzz gibi bacakta öyle dehşet acılara sebep oluyomuş ki... İçikli muhabbet ve tık tıkla dille gelmeyen cankuşa aşkolsun...

Abaza Mehmet Paşa'nın Casusları

"Çarmlı Germe" meşer Osmanlılarda da varmış. Eşkiyaya ve bilhassa casuslara tatbik edilirdi. Mahkum, anadan doğma çirliçplak soyulur, kollar ve bacaklar açık, bir çarmlı üzerine simsiki bağlanır, omuz başları, butları ve kaba etleri bıçakla oyularak buralara gayet ırı yağ mumları dikilir ve yakılır, çarmlı üzerindeki mahkum ile beraber bir devenin üzerine konularak şehirde dolaştırılır, teşhir edilirdi. Mahkumun canı pek olup ölmezse akşam üzeri asılırdı. 17. asrın ortasında Abaza Mehmet Paşa'nın İstanbul'da yakalanan casusları hep böyle idam edilmiştir. İbadet gizlidir, keramet gizlidir, seks gizlidir... İyi de kardeşim bir ibretli idam bu kadar da apaçık tüketilmemeliydi. Sanki, bir cep telefonu kamerasından tüm dünyaya korkunc bir ince saz heyetinin dandik uşşak makamında ama uydu aracılığıyla yayılan cinayet musikisi... Ve her bir nağme, bir sırta titre-yişi halinde dalga dalga gelip, ince ince titre-tir milyonlarca hasta bedeni...

Kuyucu Murat Paşa'nın İnsan Kuyuları

Kuyucu Murat Paşa, adını Anadolu'da ele geçirdiği "asile-ri" katlederek, kazdırdığı kuyulara doldurmasından alan Osmanlı sadrazamı. Doğum yeri ve tarihi bilinmiyor. Tarihçiler onun bir Hırvat dönmesi olduğunu hatta Anadolu halkına olan düşmanlığının bundan kaynaklandığını yazıyorlar. Harem-i Hümayun'da yetişiyor. Yemen, Karahan, Kıbrıs, Şam, Diyarbakır beylerbeyliklerinde bulunduktan sonra Macaristan seferine katılıyor ve vezir oluyor (1605). Bir ara haksız kazanç sağladığı gerekçesi ile görevinden azledilerek İstanbul'a çağırılıyor.

Osmanlı hanedanına karşı Anadolu'da "Celali İsyanları" olarak adlandırılan başkaldırıların bir türlü bastırılmaması üzerine Şeyhülislam Sunullah Efendi ve padişahın hocası Mustafa Efendi'nin önerileri doğrultusunda padişah I. Ahmet tarafından sadrazamlığa atanıyor (Aralık 1606). Padişah I. Ahmet, mührü ile birlikte Kuyucu Murat'a gönderdiği yazıda nedense "Hiç kimsenin tesiri olmadan onu sadrazam yaptığını," söylüyor ve "Göreyim seni her işe dikkatle ve var gücünle sarılsın ve padişah uğrunda bütün varlığını çalışsın." diye sesleniyor.

Padişahın iltifatlarına mazhar olan ve saltanat mührünü eline alan Murat Paşa 1607-1609 tarihleri arasında Celali isyanlarının bastırılması adı altında Anadolu'da resmi Osmanlı tarihçilerini bile isyan ettiren görülmemiş bir zulüm ve katliam uyguluyor. İşte Kuyucu Murat adı bu zamandaki katliamların doğup tarihe geçiyor.

Bu sefer esnasında Anadolu Türklerine karşı irtikab ettiği zulümlerle cinayetler aklı sığmayacak nisbetleri bulmuştur. Bu kanlı Hırvat'ın nazarında kabahatıyla, kabahatsızın hiçbir farkı olmadığı Osmanlı menebalarının da bile itiraf edilir... Konya çayırında eşkiya cüsselerinden çahılar doldurmuş'tur. Fakat bu "eşkiya", asilere taraftarlıkla itham edilenler, bir takım zavallılar ve ekserisi masumdur.

Murat Paşa, tüm yaptıklarının şeriat uğruna olduğunu söyleyip daha fazla mühlidi katletmek için Tanrı'dan yardım istiyor: "İlahi, bugün düşman katlinde ben kulunu mahcup etme! Piriğime merhamet eyle! Din-i mübin ve Peygamberimiz'in şeriatı ianeti için niyetimin doğruluğunu ve şeriat namusunu parçalayan müfsitlerin ortadan kaldırılması babında garezsizliğim dergah-ı ehadiyetinde malumdur. Senden yardım rica ederim!"

Peçevi, Tanrı'dan yoksul Anadolu köylülerini katletmek için yardım isteyen Murat Paşa'nın bu niteliğine ilişkin şunları kaydediyor: "Saltanatın namusunu korumakta, kesin kararlı idi. 'Celali' diye adı çıkan kimsenin 'Cuhüd (cift) imana gelmez, merd-i mühlid tövbe olmaz' dizesinin anlamına uygun olarak, ne imanına, ne Müslümanlığına, ne de tövbesine kesinlikle güvenmezdi; ölümden gayri bir araçla onun doğru yola getirilebileceğine inanmazdı?"

Celali adı altında binlerce insanın katledildiği, cesetlerinin kuyulara doldurulduğu, insan ölümlerinin dağlar gibi yığıldığı korkunç bir 3 yıl yaşanıyor.

Hammer, "Bu sefer boyunca yok edilen insanların toplamı 100 bini bulmuştur" diye yazıyor. Burada son derece önemli bir nokta var: Öldürülen insanların büyük çoğunluğu çarpışma anında öldürülmüş değiller. Tersine katledilenler rastgele yakalanıp, ele geçirilip tutsak alınlar.

Yine Hammer, Celalilerden Canbolatoğlu ile girilen çatışmadan sonra Kuyucu Murat'ın yarattığı manzarayı şöyle betimliyor: "Osmanlılar tarafından 20 cead, takım takım getirilen esirleri idam etmekle uğraşıyorlardı. Sadrazamın çadırı önünde 20 bin asinin başından vucuda gelmiş tepeler yükseldi."

Aynı korkunç manzara Naima tarihinde de yer alıyor: "O gün gurube dek (gün batımına kadar) ru-u maktûa-ı a'dâdan (kesilmiş düşman başlarından) defterlerle adletleri zaptedilen, 26 bin kelle-i bürde (kesilmiş baş) işgâh-ı serdar-ı Behram iktidara (Behram kudretle serdarın önün-

de) getürölüp otağı zernitak (altın kuşaklı otağ) önünde püšte-var (tepe halinde) yığıldı. 20 neferden fazla cellatlar, darb-ı rıkabdan (ense vurmaktan) dinlenmeyip güruh güruh getirilen eşkiyanın kellelerini kat'ederlerdi."

Kuyucu Murat, kudretli serdar, kudretini altın kuşaklı çadırının önüne kesilip yığılan canılardan alıyor. Cellatlar durup dinlenmeden ense vuruyor ve otağ önünde masum insanların cesetlerinden tepeler yığılıyor. Hastalıklı bir durum var. Hanedanın varlığı ve ayakta durması için her türlü vahşete olur veren zulümkar bir durum. Hammer "Kuyucu Murat, yakalanan insanları katledip kuyulara doldurmaya adet, alışkanlık edinmişti." diyor. Alışkanlığın kanlılığı en çok Osmanlı idaresine yakışıyor! Kuyucu Murat'a övgüler düzmekte Solakdaze'den hiç de geri kalmayın ve mukabelecilik görevini yürütenlerin onun çok yakınında bulunan tarihçi Peçevi İbrahim Efendi, Kuyucu'nun "güzel huylarını" sıralarken onun insan katletmekte hiçbir sınır tanımadığını gözler önüne seriyor: "İslam gazileri birçok haini yakaladılar. Bunları sardara getirip değerli ödülleri aldılar. Ondan sonra eşsiz vezir, kuyular kazdırdı ve getirilen melunları bu kuyular başına çöktürerek birer birer boyunlarını vurdurdu. Böylece her gün bir-iki kuyu dolardı. Ve yeni bir kuyu daha kazılması gereği duyulurdu. Sonunda Murat Paşa'ya 'Kuyucu Koca' lakabı verildi. Ve bu takma adla dünyaya velvele vererek, yalnız Celali adını taşıyanları değil, belki onları yedip içirenleri ve komşularını bile kardi."

Celali bahanesi ile yoksul Anadolu köylüsünün kitleler halinde katledilmesine Kemahlı Ermeni rahip Grigor'un Kronolojisi'nde de değiniliyor. Ermeni rahip de resmi dile konuşuyor ve Kuyucu'dan övgüyle söz ediyor. Ne var ki katledilen köylülerden oluşan tepeleri yazmadan da edemiyor: "Görenlerin bize bizzat anlattıklarına göre Murat Paşa bütün konakladığı yerlerde önceden kuyular kazdırır ve bütün Celalileri, muzir adamları öldürüp bu kuyulara attırır; oraya indirilen birkaç adam da atılanları istif ederdi. Vakadan 4 sene sonra kış mevsiminde oradan geçerken ev büyüklüğünde olan kuyuları müşahade etmiştik. Birkaç tanesi çökmüş olduğundan odun ve toprakla kapatılmıştı. İşte böylelikle ortadan kaldırılan melunlar du-man gibi yok olarak Allah'ın şan ve şerefinden mahrum kaldılar."

"Anadolu Türkünün ebediyyen lanetle anacağı Kuyucu Murat, ihtiyarlığından dolayı 'Koca' lakabıyla da tanınan doksanlık bir zalimdi. Kuyucu yalnız asilerle taraftarlarını değil, onlara her nasılsa ekmek ve su vermisi zavallılardan başka civarlarından bulunan komşularını bile kılıktan geçirecek derecede kana ve bilhassa Türk ka-

nına susamış bir canavardır." Bu sözler ise tüm bu yaşanan vahşet karşısında "Türklük" adına isyan eden bir başka resmi tarihçinin, İ.H. Danişmend'in. Osmanlı engizisyonunu ve Kuyucu Murat vahşetinin boyutlarını Naima aktardığı bir olayda bütün çıplaklığı ile ortaya koyuyor; "Cellatların, yenicilerinin 'Biz öldürmeyiz' dedikleri küçük bir çocuğun kellesini bizzat kendisi kesiyor. Çünkü Kuyucu Murat'a göre büyük, küçük farketmeksizin tüm yoksullar birer 'Celali'dir."

Kitap: OSMANLI ENGİZİSYONU
ZULMÜN TARİHİ -
Yazar: Ali YILDIRIM

Ünlü tarihçi A. Yaşar Ocak, Kâlinlerler adlı kitabında 13. yüzyılda Anadolu tarihini ilk serse-ri devşileri Cavlaklar anlatır. Ana-
dolu toprakları Mogol istilası altın-
dadır ve huzursuzluk, başboşluk
koi girmektedir. Rum abdalları, Ka-
lender, Haydârları, Divâne, Cavlakı adı
verilen devşiler bol bol seyrâst-
ediler ve yeni yeni Anadolu'ya
yurt edinirler. Üstlerine sadece
hayvan postu giyerler.
Şeriat ve toplum ku-

rallarına ahlâk ilkelerine aldırmazlar.
Ailesiyle, çevresiyle uyumlanamış gençler, efendi-
sinden yılmış köleler, kaçak mahkûmlar, hatta eliyâsi
sebeplerden yüksek devlet adamları, şehzâdeler bir-
rer birer Cavlakı olmaktadır. Sağını, sakatını, buy-
şını, kağıni kâzırarak kendilerine yeni bir hayat
kuruyorlardı. Belden yukarı çıplak, saçını sa-
kalı, kağı, kırığı kazınmış
bu üryan devşiler
şeyhlerne "baba"

diyordu ve bu devşilerin en ünlüsü Kaygusuz
Anadoludur. Aklî alması bir çokşaya gidenek
hızdan dansları ilâhi eşliğinde yükseliyordu
ve yorgunluktan yere düşünceye kadar devam
ediyorlardı.

Cavlaklar en altı tabakalardan insanların
oluşuyordu. Günlü tarikatlar Cavlakları hiç
sevmiyordu. Kuzey Hindistan'dan Anadolu'ya

kadar, çok geniş, yaygın bir etki
sahası buldular ve asırlar boyu bu
topraklardaki birçok tasavvuf
hareketini kökten, derinden etki-
leyip, şekillendirtiler.
Ateş etrafında dans etmele-
rinde, Samanizm etkisi, kafalarını
kazınmada Budizm etkisi vardı.

Ve hepki esrar içiyordu.

Ayırılmaz orta vers çok büyük cesaneste bir ates yakıyorlar ve genç dervişler kendilerini ateş yandırıp esrar içram ediyorlar. İçten esrarın etkisiyle kendilerinden geçerek tam bir vücut içine giriyorlar; yavaş yavaş coğarak, taffer, kurdiler eşliğinde ilahiler söylüyor; ateşin etrafında dansa koyuluyor.

Cavaklar kendilerini bıcağa keşiyorlar.

Dansederak coğan dervişler, falanın aşkına, filanın aşkına deyip, bıcaqlarıyla vücudlarının belli yerlerine yaralar açıyorlardı. Pek çok dervişin vücudu bu yaralardan doluydu.

Bu dervişler, hem uçlarda savascan gaziler, hem türlü anarşik olayın faili, hem de sosyal aykırılıkların başkaldırıların asileri.

Tarihler, bir ayına, sekiz bin dervişin katıldığını yazıyor.

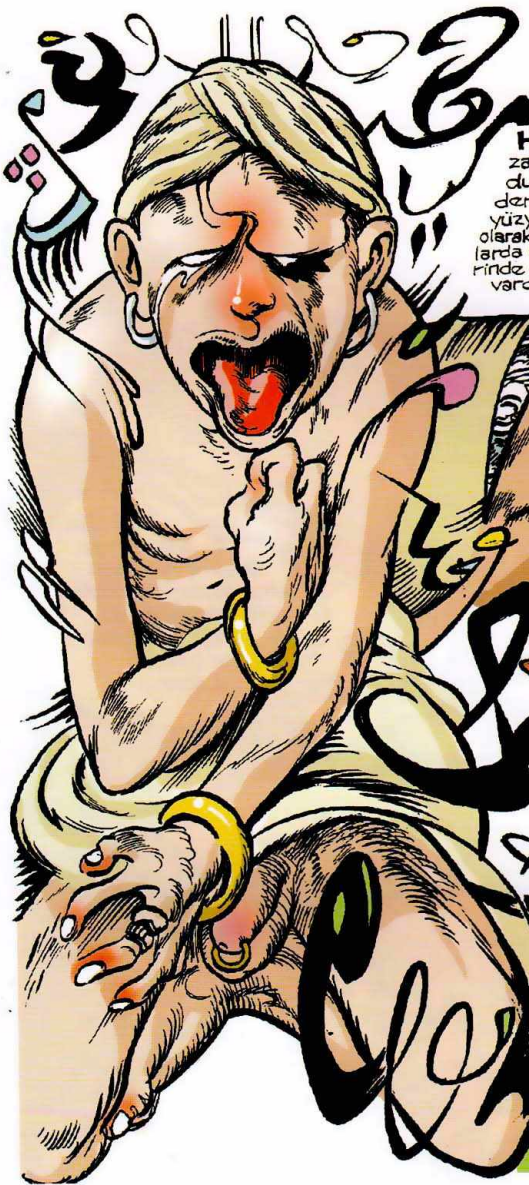
“...Çan ve zillerin, madeni halkaların ürperti sesleri, şeyhin naralarına kâ- nıyıyor, seyredenleri dehşete sevkedi-

Adolf Hitler
Almanyasıyla
dünyanın başına bela
olmuş Nazilerin günümüze
uzantısı Davakların da
esin kaynağı. Cavaklardır
diye kimi tarihçiler
not düşer...

yor... Davul, dümbek ve bonular çalarak, sema raks ede ede kendilerinden geçip yerlere seriliyorlar...”

Toplunun siyasi istikrarı bulması asar sürdü. Cavaklar ruh ve kabuk değiştirerek, elinizi nereye atarsanız, o kadar güçlü bir şekilde toplumun birçok kurumunu etkiledi.

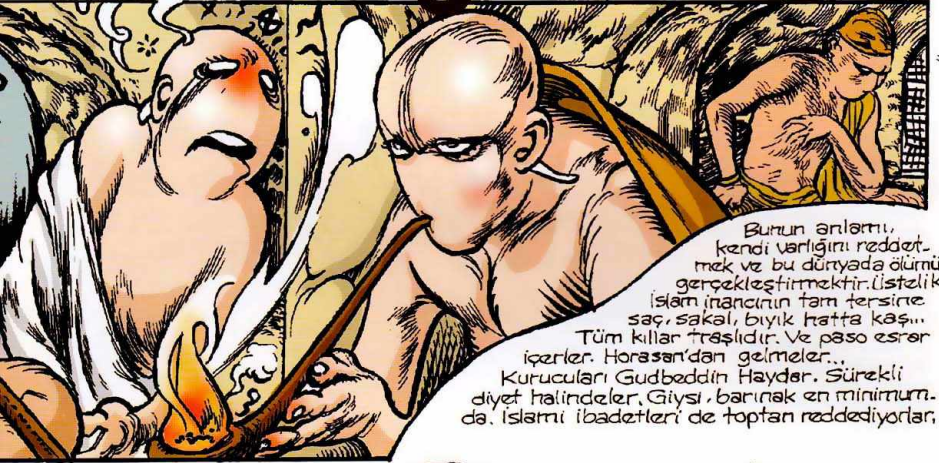
Diğer birlikatlara girmek için birçok nitelik aranırken, Cavaklı olabilmek için, genç ve bekâr olmak yeterliydi.

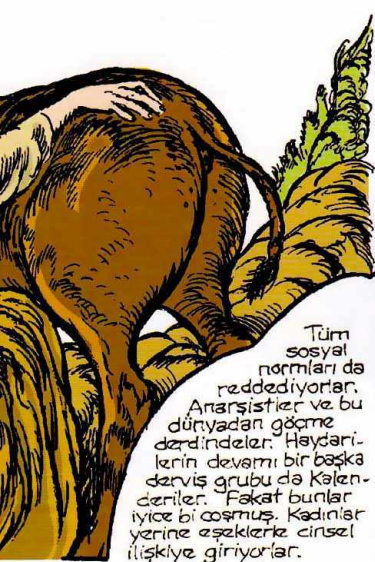
Haydariler, Osmanlılar zamanında yaşamış duyabileceğiniz en ilginç dervişlerdir. 13. ve 15. yüzyıl dönemi dervişleri olarak bilinirler. Kol ve ayaklarında bilezik pipilelerinde demir halka vardır...

Haydariler

Burun anlamı,
kendi varlığını reddet-
mek ve bu dünyada ölmü
gerçekleştirmektir. İstelik
İslam inancının tam tersine
saç, sakal, bıyık hatta kaş...
Tüm kıllar traşlıdır. Ve passo esrer
içerler. Horasan'dan gelmeler...
Kurucuları Gıddbeddin Haydar. Sürekli
diyet halindeler, Giysi, barınak en minimum.
da. İslami ibadetleri de toptan reddediyorlar,

Tüm
sosyal
normları da
reddediyorlar.
Anarşistler ve bu
dünyadan göçme
derindeler. Haydari-
lerin devamı bir başka
derviş grubu da Kalen-
deriler. Fakat bunlar
iyice bi çıkmış. Kadınlar
yerine eşeklerle cinsel
ilişkiye giriyorlar.

İşin en ilginç yanı,
aslında bu insanlar iyi
eğitim görmüş, iyi aile çocuk-
larıydı. Halk bunları anlamaz,
umursamaz, felsefeleri yok sanırdı.
Ama sağları radikallerdi.

13. ve 15. yüzyıllarda önce mezhep arasında Osmanlılarda Kamçıcılar isimli marjinal bir mezhep de vardı... Avrupa'da da veba salgını olduğu dönem, Flagellant adı altında benzerleri olan bu gruplar, bir taraftan çile doldurmak, bir taraftan da nefesi köreltmek, hayvani isteklerden korunmak için birbirlerini dövüyorlardı...

Başlangıçta bu mezhep din büyükleri tarafından iyi karşılanmıştı, fakat bu şekilde kendiliğinden kamçılamanın cinsel duyguları körleştireceği yerde, bütünü kışkırtması ve hiç de hoşla gilmeyecek sonuçlara yol açması sonucunda din alimleri bunlara savaş açtı. Algıyı, yani acı duymaktan şehveti haz ve heyecan duyma sapıklığı bazen insanı hayretler içinde bırakan sonuçlar doğurur... Kamçıcılar, kimi geceler kendilerini sokaklara vurur, ona buna saldırır, hatta yakaladıkları kimi insanların büyük abdest yollarına demir çubuklar itelerlerdi... Tanrı'ya, haşmetli salavatları, canlı feryatları gönderirken, bu feryatlar nasıl birden zevk çığlıklarına dönüşüyor?? Oysa samimi olmak şartıyla yobazlığın bile bir nebze saygı görmeye hakkı vardır... Hatta sempati...

Çünkü samimiye içinde bir parça insanlık, vefa bulur...

Öte yandan, bu topraklarda dayak yemek de aynı bir kültürdür... Ta ortaokuldayken, g.tte durmaz osunuk, dehşet yaramaz ve dayak delisi kimi arkadaşlarımız vardır... 13-14 yaşlarındaki bu çocukların dayak yedikten sonra, cinsel istekleri kabarmış şekilde gizlice mastürbasyon yaptıkları duyduğumuz, bildiğimiz hadiselerdir...

Hatta çok eskilerden Anadolu'da kimi aşiret re- islerinin cinsi arzu ve kudretini artırmak için cinsi temastan önce kendilerini döv- dürdüklerini anlatmıştı biri...

III. Osman, tarihimizde kadın nefretiyle tanınmış bir padişah'tır. Haremdeki kadınların ayak seslerini işiterek yolundan ve gözünden kaçmaları için ayakkablalarının altına gayet iri gümüş kapaklar çıkartmıştı. Sarayda padişahın ayak sesini işiten bütün kadınlar gizlenecek köşe bucak aranlardı...

Kaynak: Tarihimizde Garip Vakaalar-Reşat Ekrem Koçu

Siyasi mahkûmlar yağlı kement ile boğulurdu, bazan, idamdan sonra kurbanın başı, "şifre" denilen gayet keskin hususi bir ustura ile gövdesinden ayrılır ve bir "bret taşı"nın üstüne konulur ya da sarayın şehre açılan büyük kapısının, "Bab-ı hümayun"un önüne atılırdı. Sabıkalı hırsızlar, bilhassa gece hırsızları, şehrin tensib edilen bir yerinde, umumiyetle suçun işlendiği semtte, hatta bazan girdiği evin veya dükkanın, hanın kapısında asılırdı. Katiller umumiyetle işkence ile öldürüldü. Askerlerin, yani sipahi ve yenicilerin, başları kesilir, cesetleri ayaklarına taş bağlanarak denize atılırdı. Bazan da; mahkûma gizli malını söyletmek için, idamdan evvel herhangi bir suretle cellatlar eliyle işkence tatbik olunurdu!.. İdam edilecek kimseler, fermanın çıkıncaya kadar bostancibaşı tarafından tevkif olunur, buna "Bostancibaşı hapsine verilme" denirdi. Bostancibaşı hapsinden sağ kurtulanlar pek azdır. Mesela Sadrazam Rauf Paşa gibi ki, II. Mahmut: "O genç ve güzel başa kallavi pek güzel yakışıyor, kıyamam..." diye idam fermanını vermemişti.

Osmanlı'nın güzel kadınlarından biri de bence, "dell"leri öpekileştirmemeleri idi... Onları güzel müzik ve su sesi ile bedavi etme yolunu seçmişlerdi.

Kangren Olmasın Diye...

Kalçalar üzerine vurulacağı zaman, kişi karın üstü yatırılır ve aynen ayak tabanlarına vurulduğu şekilde dövülür. Bazen kalça şaklarına beş, altı yüz kadar sopa vurulur... Fakat bu çoktur ve eğer bir kimseye bu şekilde muamele edildiyse kangren olması korkusuyla öldürücü ve şişmiş olan derisini ustura ile kesmek lazımdır. Bu şekilde cezalandırılan birisi beş veya altı ay oturamaz... Kadınlar da buna layık oldukları zaman dövülürler... Fakat asla ayak tabanlarına vurulmaz...

(Kaynak: Osmanlı
Engizisyonu, Zulmün
Tarihi)

Gazi Koç

16. asır sonlarında Almanlar Macaristan'daki Sobotska palangasını muhasara ettiler. Bu muhasara bir kurban bayramı arefesine rastlamıştır. Palanga'nın muhafızları bayramda kesmek için gayet büyük bir koç beslemişlerdi. Kendilerine imdat gelmeyeceğini anlayan 100 kadar muhafız, atlandılar ve palangadan yalnkılık çıkarak düşmanın muhasara hatlarını yarıp kurtuldular. Bu çıkış hücumuna Palanga'daki koç da iştirak etmiş ve boynuzlarıyla iki Alman askerini öldürerek atıllarla beraber Budin'e kadar gelmişti. Askerler adını Gazi Koç koydular. Ve kurban bayramında Budin'de kestiler! Gazi Koç'a bu suretle şahadet nasib oldu.

MANGALDA KÜL BIRAKMAMAK

Bu eski özdeyiş, teee Osmanlılar döneminden bir yeniçeri sınavıymış meğer... Yeniçeri adayından, ocağa alınmadan evvel, büyükçe, kül dolu bakır bir mangala osurması istenilmiş... Çıkan gaz eğer bir noktada etkili olup ufak bir kratere sebep olursa, sınavdan geçermiş... Ama osurduğu zaman mangaldaki külleri dağıtıp, geniş bir alanda etkili olursa, elenilmiş eleman... Bu metod, genç oğlanların eşcinsel olup olmadıklarını belirleme yöntemiymiş... Biz de yüzyıllar geçtikçe bu lafı, çok iyi bişeymiş gibi sohbet kürsülerinin babayiğitlerine süs yaptık, pirlanta yaptık.

Kaynak: Bi ahabımızın Bağ-Kur emeklisi dayısı...

OSMANLI VAMPİRİ

Osmanlı tarihinde sadece bir tane vampir öyküsü mevcuttur ve bu olay, hicri 19 Rebiülahir 1249, miladi 1833 tarihli Takvim-i Vekayi gazetesinin 68. sayısında yayınlanmıştır. Kız bu gazete devletin resmi gazetesidir... İşte Timova kadisi Sükrü Efendi'nin hükümet merkezine gönderdiği resmi yazıdan bölümler...

"Timova'da bir cadı türedi... Gün batımı evlere musallat olmaya başladı... Zahirre dair un, yağ, bal, gibi nesneleri birbirine katar... Kah yüküklerdeki yasak, yorgan, poççaları eldikler, dağıtır... İnsanların üzerine taş, toprak, çömlük atar... Sonra da kimse bişey göremez..."

Kasaba halkı, burların vampir denilen kötü ruhların işi olduğunda ittifak etti... Bunun üzerine İslimye kasabasında vampir avcısı olarak tanınan Nikola acındaki adam Timova'ya getirildi... 800 kuruş pazarlık edildi...

Gecenin bir vakti, sıkıntı çeken bütün mahalleliyi etrafına topladı... Gizemli ama işinin erbabıydı... Ellinde resimli bir tahta vardı... Büyük bir kalabalıkla mezarlığa gitti...

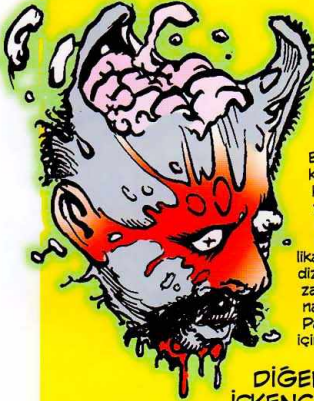
Vampir avcısı resimli tahtayı parmağında çevirdi... Resim, sağıklarında, yenirci ocağının kanlı zorbalarına Tefikoğlu Ali Alemdar

ve Apti Alemdar deriler iki sakının mezarlarına karşı durdu... Mezarlar açıldı... Cesetler yarım kat büyümüş, kıllar ve tırnaklar dörder parmak uzamış, gözlerini kan bürümüşü... Her-

kes bunu gördü... Bu adamlar sağıklarında her türlü fesadı irtikap etmiş, öldürmüş, ırza namusa tasallut olmuş ama ne hik-

metse yenirci ocakları laşveallığında... Her nasılsa yaşlarına riayet olunarak cellada verilmiş... Ecelleriyle ölmüşlerdi... Ama simdi de habis köbi ruh olarak halka musallat olmuşlar idi... Vampir avcısı Nikola'nın tarrifine göre bu cesetlerin yüreğine kazık çakıp sonra da kaynar suyla haşlamak gerekti... Bu yapıldı... Ama etki etmedi... 'Cesetleri yakmak gerek' dedii... Bu hususa şerr'arı izin verilirdi ve yenirciler yakıldı... Bunun üzerine Kasaba şerr'den kurtuldu... (kangar.org-katıklarıyla)

Kafirdir, Katli Vaciptir!..

"Öldürürse ger beni
oy Yusuf-ı gül-pire-
hen.. Lale-veş sarsın
bana derd ehli bir
kanlı kefen..."

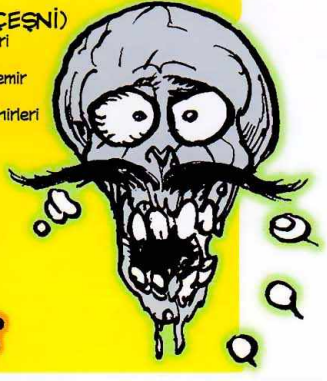
TOPLA PARÇALAMA:

Bir yenicî, bir imâmın nikahlı genç karısını
kaçırması, kadının saçlarını keserek oğlan
kılıfına sokmuş, pervasızca bir müddet
yanında gezdirmişti. Üsküdar'da yaka-
landı, Tophane'ye götürüldü. Bostancıbaşı
Ferhat Ağa çengeli, kazığı az gördü, de-
likarlıyı çinçiplak soydurttu. Bilek, direk,
diz ve ayak mafsallarını çekikle kırıp
zavallayı yağlayarak bir havan topunun
hamluna gülle gibi tıktırıp, topu ateşledi...
Paramparça etti! (Kendinizi o halde, topun
içinde beklerken düşünün!)

DİĞER İŞKENCELER (ÇEŞNİ)

- Ustura ile diri diri deri
yüzme.
- Kızıl hale getirilmiş demir
tas giydirmek.
- Cimbızla sinirleri
çekmek.

Kaynak:
Osmanlı'da
Zulmün Tarihi -
Ali Yıldırım

KATLİ VACİPTİR

DEFTER İDÜLÜP DÜRDÜLE!

Osmanlı engizisyonunun şenata aykırı olduğu
gerçekleriyle suç olarak öngördüğü ve idamla
sonuçlanan fillerden bazıları şunlardır:

- Kızılbaş/Rafizî/Hunufî olmak,
- Rafizî kitapları bulundurmak,
- Oruç tutmamak,
- Namaz kılmamak, hucbe dinlememek,
- Şaz giyip, semah dönmek, cem
yapmak,

- Ahırca namazmak,
- "İnsan Tanrı'nın bir parçasıdır, ona tapmak
gerekir" demek,
- "Emir" olmadığı halde başa yeşil şarık sarmak,
- "Rum sultanına Mehmet paşesini" söylemek,
- Köş ve nakkare çalarak şehide geçmek,
- Haliç-i Mansur'un hakız yere katledildi-
ğini söylemek,

Osmanlı engizisyonunun bu
filler için uy-

- Yunus Emre'den dayatmalar söylemek,
- Yazı ile lanet okumak,
- Ebupikirî, Ömer, Osmanî sevmek,
- İsa'nın Muhammed'den üstün olduğunu ileri sürmek,
- Ezan okunurken "Bir kez de çağırın bizden sana
gelecek olan yoktur" demek,
- "Kalabalık cennetten tenha cehennem yağdır" demek
- Şarap içmek,

gula-
dışı yap-
tımlar "bazı"den "kat-
li" kadar uzanır. İnsanların toplu
olarak katledilmeleri, Kızılma'ka atıp
boğularak öldürülmeleri, ateşe atıp yakılmaları hep
Osmanlı engizisyonunun uyguladığı infaz türleridir.

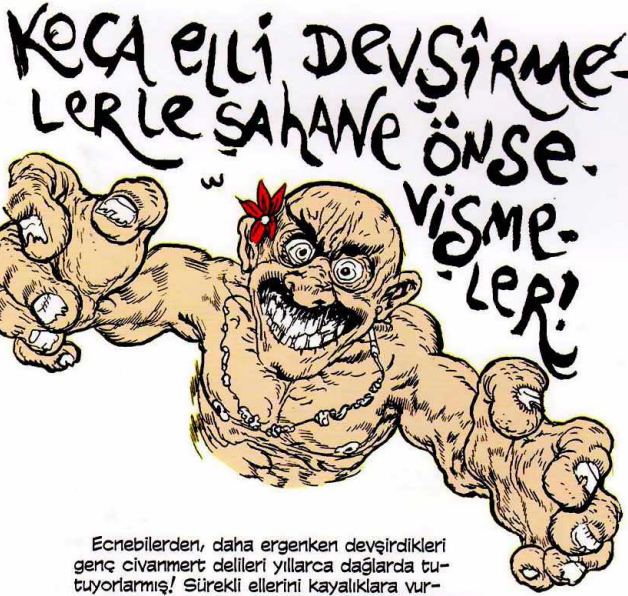
Kaynak: Osmanlı Engizisyonu Zulmün Tarihi/
Ali Yıldırım

Yemen'de Türkler Nasıl Sünnet Edilir?

Evlenecek delikanlı yüksekçe bir yere oturur. Önü peştamalle örtülür. Hisim, akraba, tanıdıklar toplanır. Sünnetçi peştamal altına girip elindeki bıçakla delikanlının bütün kılı yerlerinin ve kazibinin derisini yüzer. Yüzü kopardığı parçaları seyircilerin önüne atar. Kılı yerleri cescaviak bırakır. Araplar baba ve büyükbabalarıyla övünmeyi çok sever. Sünnet kürsüsüne oturan delikanlı, iptidai deri yüzme ameliyesi bitene kadar, ben filan oğlu filan oğlu filanım, diye

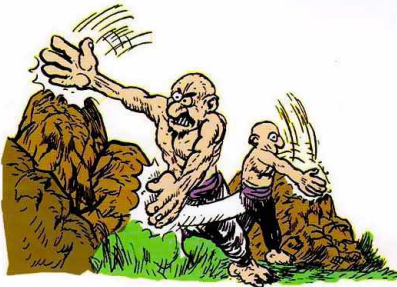
ecdadını sayar, büyükbabalarının ne yaptıklarını, ne cesur adam olduklarını anlatırmış. Sünnet ameliyatı bittikten sonra sünnetçi derisini yüzduğu yerlere kızgın yağ sürmüştü. Bu sırada delikanlı istediği kadar serbestçe bağırır, sıızlanır, kudret bulursa zip-lanmış. Bağırması ertesi sabaha kadar devam edenler olurmuş.

Yemen'de Türkler / Zeki Ehioglu

Ecnebilere, daha ergenken devşirdikleri genç civanmert delilleri yıllarca dağlarda tutuyorlarmış! Sürekli ellerini kayalıklara vurmaya zorluyorlarmış... Vura vura en sonunda eller deve eli gibi oluyor... Savaş sırası geldiğinde, en önde bunlar..

Osmanlılar, Avrupa fetihlerinde, tam da savaş zamanı, askeri safların en önüne, oradan burdan topladıkları delilleri koyarlarmış... Acayip mucayip kostümlerle çırılçıplak, atların üstüne oturtulan bu zir deliller ordusu, gözleri dönüp, bağıra çağıra öyle umarsızca saldırıyorlmuş, neye uğradığını şaşırarak düşman, korkup toparlanamazlarmış... Düşmanı daha ön sevişme esnasında derbeder eden bu deliller ordusunun (başbozukların) önüne, seçilmiş daha zırmık manyak özel bir ekip konuşlandırtıyorlarmış Osmanlılar...

O koca ellerle düşmanın kafasına vurdu-muydu, oracıkta kırkağaç kavunu gibi yarılı-veriyormuş başı cankuşarın...

Ta'zir Cezaları ve Diğerleri

smanlı İmparatorluğu, hükümrânlığının en kudretli dönemlerinde, yeni yeni toprakları fethederken, Hristiyanlara, Ortaçağ'dan miras kalmış kimi işkence metodlarıyla da tanışıyordu.

Her işkenceyi Osmanlıların genel davranışları içersine dahil etmek haksızlıktır. Geniş bir alana yayılmış imparatorluk çok zengin bir kültür mozaiğinin kimi kirli renklerini bünyesinde barındırmak zorunda kalmıştır elbette.

Şimdiki Latin Amerika "profesyoneller"inin bile halen kullandığı "stres" yöntemi, tarihte Osmanlı hükümrânlığı altındaki kimi Arap kabilelerinde uygulanıyordu... Birçok horlama olayının amacı "stres" yaratmak... "Hafif rüzgarlı, ferah, açık havalı bir ortama getirilen gözü bağlı mahkumun oturduğu sorgulama koltuğu, yere sağlam yerleştirilir. Mahkuma, düşeceği hissi vermek için koltuk hafifçe öne doğru eğik tutulmaktadır. Esintili açık hava, mahkumda derin bir dehşetin tam dibinde olduğu hissini uyandırır.

1898 yılında, Bodrum kalesinde sürgün edilen Bulgar devrimcilerini ziyaret eden tutukluların anlattıklarından, tutukluların ağır ağır öldürülmek amacıyla tutuldukları anlaşılmaktadır. Güçlü zincir sesleri mezar sessizliğini bozdu... Ne üzücü bir an. Yarı çıplak, paçavralara sarılmış bu Makedonya aslanları, arkalarında bıraktıkları acılardan (mengenede parmaklarının ezilmesi, tekerleğe bağlanmak, koltukaltlarına sıcak yumurta koymak, ipe çekmek, sıra dayağı, ağza veya koltuk altına nar gibi demirler koymak) kurtulamadılar.

Namık Kemal, 3 Mayıs 1869 tarihli bir makalesinde şunları yazmaktadır: "Kürek ve hapis cezalarında dahi işkence vardır. Mesela bir adama cinayet isnat olunur. Tutarlar bir kere hapse tıkarlar. İstinakına bağlanır. Herifin lakırdıları mizaçlarına tevafuk etmediği gibi,

biçareyi, namına "polis" tesmiye ettikleri mazik-i ızdıraba gönderirler.

Bu polis, içine yanyana iki kişi sıkışamayacak kadar dar bir nevi dolaptır ki yalnız tepesinde ufak istintakta bulunan biçareyi güya doğru söylemesine medar olmak için onun içine tıkarlar. İçinde iskemle olmadığının herif oturamaz. Yatmak hiç mümkün değil. Yalnızca, eğrilip, bükük bir vaziyette, çarpmıha gerilmiş gibi durur. Eğildiğinden, büyük kas acıları içinde kıvrılarak ölür.

Ta'zir Cezaları (zina, hırsızlık, şarap içme, sarhoşluk, iftira, yol kesme) konusunda, Müslüman bir kişi, böyle işlemekte olan bir kimseyi gördüğünde, devlet yerine kendisi cezayı uygulamakta serbesttir. Baba çocuklarını, koca karısını, efendi kullarını cezalandırabilir.

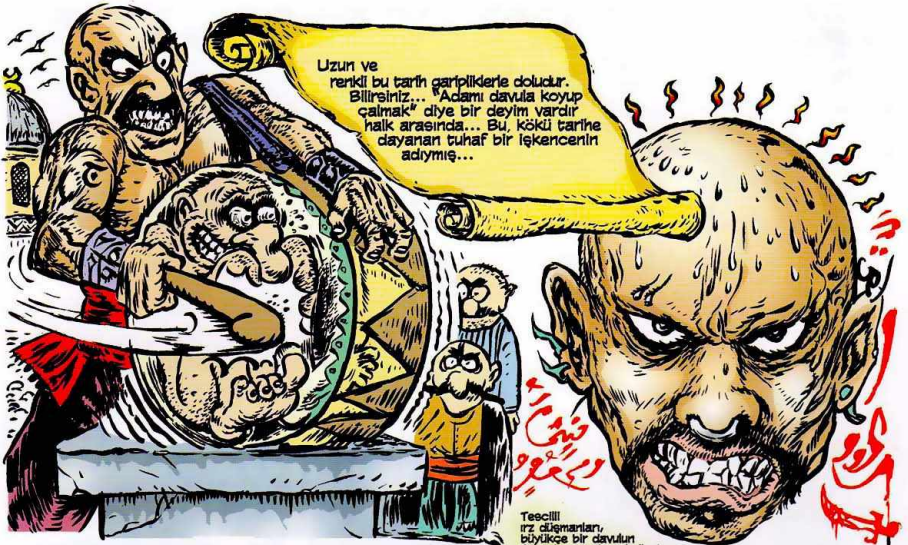
Büyük suçların cezaları da büyük oluyor elbette. Ateş cezası bunlardan biridir. Büyük ihtimal Batı Avrupa'dan görülüp devralınmış bir uygulama... Mahkumun el ve ayakları zincire bağlanır, ardından ayaklarına yağ sürülür.. Bir fırının önüne bu şekilde yerleştirildikten sonra önce kızanır, sonra da alt

deri patlar. Bu gerçekten dehşet bir manzardır... Patlama bir anda olur ve ayak kısmı kanlı, yağlı larvamsı bir şekle dönüşür. En beter tarafı, mahkumun olayın hemen ardından ölülmesi.

(Eski Panorama dergisinden iktibas edilmiştir.)

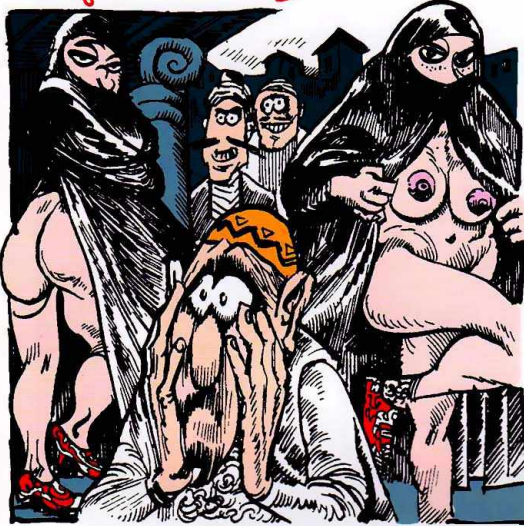

Bir okuyucunun malından çıkan eski dönem işkencesi. Resmedilmiş bu işkencenin minyatürünü de yollamışlar. Hemen hemen yukarıda çizdiğim gibi... Suçluyu çuvala sokup, pozantı kıması odunlarla ağzını burnunu kınıyorlar. Paramparça olan ama ölmeyen suçluyu ovanın yakınındaki yük-sekçe bir tepeye bırakıyorlar... Yörenin tüm yirtici kuşları kan kokusuna gelip, çimdikleyle çimdikleyle!..

Resmilesmiş Cezalar

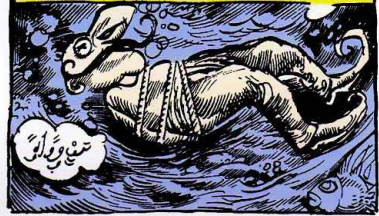
Tepkisizliğin Bedeli

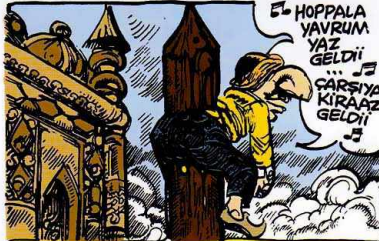
Karşı kendisini aldatan erkek, bu konuda bir tepki göstermezse eğer devlet ona "pevezenk"lik ünvanı verir.

IV. Murat döneminde, keyif verici maddelere za-
afiyetin eziyetsiz kalmadığı iyi bilinir. bütün içen-
ler ağızlarına tütün tıkkıp boğuluyor, kafaları
kesilip ibret olsun diye de kiraathanelerin,
kahvehanelerin önüne atılıyormuş...

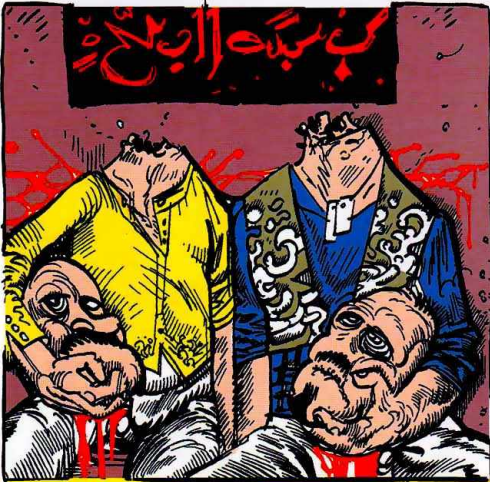
İçki içenlerin olayı ise ayrı bir alem...
Bağlanıp denize atılıyorlar... (Ayrıca renkli
ayakkabı giymek de suçtu!)

III. Selim zamanında "sarayın önünde türkü
çığırarak" kazığa oturtulmak için yeterli bir
sebebmış...

Aynı dönem... Ramazan'da oruç tutmadığı saptanmış
biçareler, yakalanıp toprağa gömülmüş... Hoop
orda bazılarının ağızlarına kızgın kurşun.

Hele hele afyon içenlerin, aşırı dozda afyon yutturu-
larak ve yine kellelerinin kesilip de "koltuk altlarına"
verilip sokakta ööle günlerce oturtulması durumu
vardır ki de. Daha acııp suçlarda "topa tutularak"
parçalanırları bile var tabii. Seyretsin ibret-i alem.

ALEM NIZAM

Reşat Ekrem Koçu'nun IV. Murat dönemine dair tarihî tespitlerine bir kez daha göz atalım: IV. Murat, avamın gözüne korku dağı vermek için gece vakti sokaka fenersiz çıkmayı kesirlikle yasaklamıştı... Sokakların henüz devlerce aydınlatılmadığı devirlerdi çünkü... O devirleri yaşamış olanlardan Tarihî Gılmalı Mehmet Halife, IV. Murat'ı bu gibi şiddetli yasakları koydurmaya sevk eden anarşiyi, bilhassa gemi azya almış olan yerileri ve sipahilerin rezaletlerini şu kısa fakat çok canlı satırlarla anlatıyor: "Ol zaman kulun şel mertaba tuşyanı vardı ki gündüz hamamdan peştemal ile çıplak avrat çıkarmak, camilerde duhan içmek ve Müslümanların ırzını peymal etmek ve köşelerde aşikare ayak üzre zina ve livata etmek ve kan dökmek ve evler, saraylar basmak ve bayram günlerinde..."

... salıncak kurup bizzat padişahı ve validesini ve vizera ve ehli Divan'ı mumlar ile salıncığa davet etmek ve bahusus kahvehanelerde ve meyhanelerde fıllı nemeş-rular etmekle alem nizamdan çıkmıştı vaeifa felmez. Nihayet Sultan Murad kılıcı sıyrıp ehli fesadın hakkından geldi, vücutlarını sahifeli rüzgardan mahv ve nabad eyledi, bir kimsenin bir yerden baş göstermeye iktidan kalmadı. Hatta şehri İstanbul'da yatışı namazına fenersiz gitmeye kimsenin zehresi yoktu, marhum bütün gece gezerdi, halk namaza varmaya korkardı."

Acele Etme Cellad Ağa!

"Sakarya Seydi" olarak anılan Derviş Ahmet'in asılladinesine ilişkin son derece ilginç bilgiler, Naima Tarihî adlı eserinde yer almaktadır. Derviş Ahmet adlı 4. Murad zamanında Sakarya İmâmı kıyımındaki bir Aydınlı türkü, çektiği yasın bedeli ve çektirdiği birin plümü üzerine pota oduzdur. Şura sonra "Ahir Zamanın meydana çıkacak Mevlâ benim" dedi. Serâstı eykür, "Nikâh" (cin) için bir cürdâk. Şeyh ve murîdine kârı: hâncân memûrîr, herkeşes peşî.

Derviş Ahmet'in 12 arkadaşının katilinin yanısıra, tekke civarındaki kırk köy de yakılıp yıkılmıştır.

Tarih 8 Haziran 1638..
Derviş Ahmet "İdresiz Türkler"
tüfendazılarından, yedi-sekiz bin
adamla badıcah askerlerine karşı
muharebe yaptı ve yenildi. Seyhi
yakalayıp 4.Murad'ın huzuruna götürdüler.

Padışah
onu
azarladı.

BAKAA SEN
HZISA'YIM
DERMISSIN
DOGRU MU ?

Dery's Ahmet :

[illegible]

Sonra bir esşeğe bindirildi.
Orducağa dolatılarak asker
teşhir edildi fakence teşhir basıldı, Burun, kulak,
eller, ayaklar kesildi. Ağzından yime çıkırdı bir
feryat çıkmıdı. O hâli ile birakıldığı yerde öldü.
Adamin metanetine padişahta şaşırdı.
SAKARYA ŞEYHİ ACABA BİR DELİ MİYDİ ?
kimse anlayamadı...

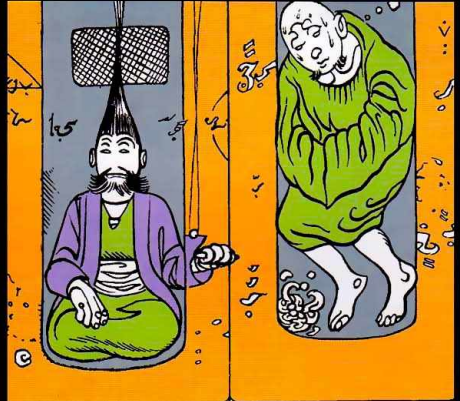
Derebeylikler

Her eyelat yöneticisinin kendine özgü eziyet stilleri vardır. Bu da onlardan biri. Nereye getirildiğini bilmeyen suçlu, gayet karanlık bir izbe, yoğun kaya tuzlu, karışıklı sulu bir balık kazanına konuyor. Sadece, açıktaki kafasına direkt gün ışığı veriliyor. Belli bir süre sonra aniden balıktan yukarı çekilen suçlunun vücuduna mızraklarla sertçe dokunulunca adam dayanılmaz acılar çekiyor elbette. (Hele ki tuzdan ceviz gibi şişmiş o toşhaklar her dürtüldüğünde!) Eğer, eziyet sürecekte, suçlu oradan çıkarılıp yakında akan buz gibi bir dereye atılıyor ve bu anı şokla kısmi felç geçirebiliyor.

Suçlunun pamaklarının arasına nohut koyulup, zemine diklemesine konuluyor el. Üstüne ağır bir demir yumruk indiriliyor. Duyduğumuz kadarıyla, daha çok hirsızlık yapılan ellere uygulanan eziyetlerden biriydi bu. Diğer işkence metodu evlere şenlik. İşlenen kabahatin büyüklüğü nedeniyle suçlunun makatına bir top at kuyruğu itilip sokuluyor. Yapısı itibarıyla gayet kolaylıkla monte edilebilen at kılları, çekilip çıkarılırken elbetteki suçlunun canını ateşler içinde yakıyor!

Eski devirlerde bir de "tekke" gerçeği vardı elbet. Ve tek kişilik hücreler. Tek başına çile çekme hadisesi, tam da buralardaydı aslında. Derviş, hücresinin tepesindeki çıkırığı o kadar yavaş ve özden çeviriyor ki, en nihayetinde tüm kafatası acıdan titriyor. Ama tabii, acının o raddesinde derviş acıyı hissetmiyor bile.

Doksanlı yılların sonuna doğru, Çiçek Pasajı ve Kadıköy Çarşısı'ndaki eski kitapçıların altını üstüne getirerek bulduğumuz eski lugatlar, fasiküller, kitaplar tarındaki ızdıraplarda gezdiriyor bizi... İşte, Osmanlılar devrinde, bir-birine düşman derebeylerinin (eyalet başkaları) zulmümleri... Yakalanan, karşı eyalet casusu, açık plâto da bir ağaca bağlanıyor ve adama, kilolarca canlı balık yutturuluyormuş. Kokuyu alan yirtici yayla kuşlarının kimsi adamın ağzına giriyse çalsırken, kimi de adamın mide evanını gasyayıp, deşip bağırsaklarını yulup çıkarmışmış, şöyle ki, sınıflanan kuşlar, aldıkları bağırsak ucuından çekip me-trelerce turluyorlarmış adamın çevresinde...

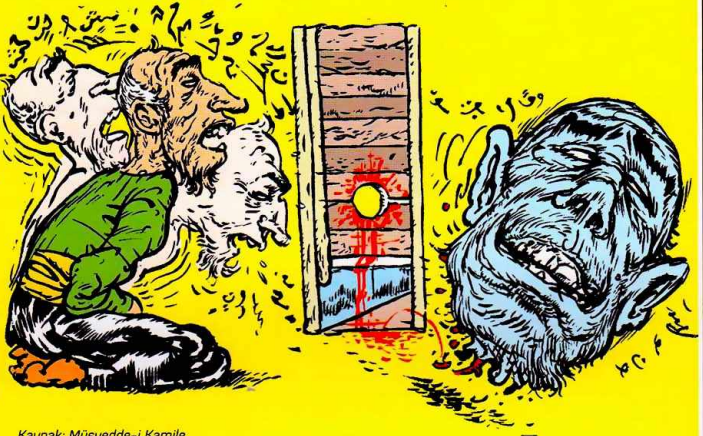
Eski Osmanlı vaziyetlerine dair, yazar Nikola J. Frobenius'un keşfettiği bir şey var. Memleketinde o dönemin bazı geleneklerinde, fahişenin üstüne isyeyecek kadar içip simaran müsterileri dükkânın görevlisi tokmakla bayılıp kimsesizler mezarlığına götürüyormuş. Oadaki açık, toplu bir mezar çukura, hastalıklı kadavralar, ceset torbaları arasına atılan simarığın ağırlığı keşif koku yüzünden pek zaman almıyormuş. Tabii o ne unutulmaz bir ayıls.

iblisin Düğümü

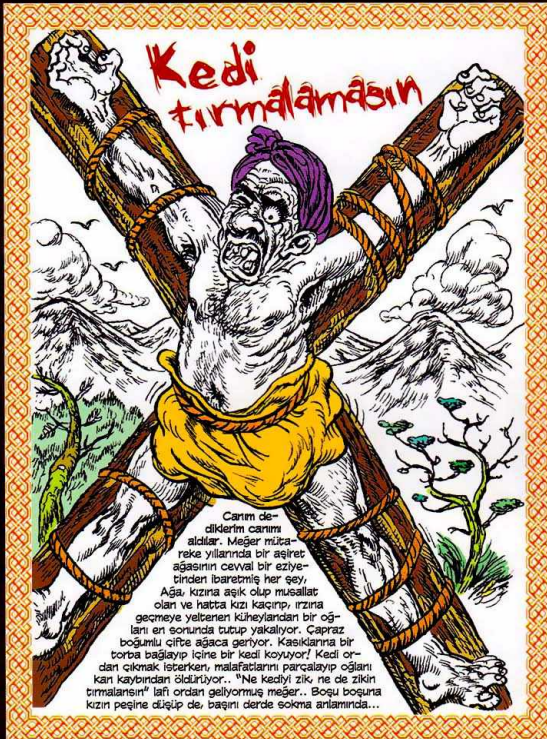

Seyahatname'den fıkralada bir işkence... Evliya Celebi yazıyor! Yün bir ıplık... Bu ıplığın çeşitli yerlerine düğüm atıyorlar... Düğümlerin aralıkları eşit olacak... ıplığı suçlunun burundan sokup, ucunu ağzından alıyorlar... ıplığın bir ucu ağızda, diğer ucu burunda... İki ucunu tutup ani hareketlerle çekiyorlar... Yöni fark etmiyor... Ne burun kalıyor, ne de sinüs...

İyice!.. Kazıklı Voyvoda. Yani Ortaçağ'ın drakulasi, o vakitler Transilvanya sirtlarının da binlerce Türk'ü kazığa oturttu.. Beterin beteri bir detayı da yolu oralara düşen bir meczup için verirler.. Voyvoda, Müslüman bir babaerini yakalamış. 3 gün sonra giyotine gidecek olanı, babaerini, zikir çekmeye başla-mış, dumaksızın kafa sallayarak kendinden geçiş.. Üç gün boyunca... Deri-ki sabah giyotine giren o ihlasi baş hiç acı çekmemiş, belki de manevi değil fiziksel bir hakikat.. Belki de öyle bir baş sallama silsilesi ki uyuşan damarlar ve sonuç?..

Kaynak: Müsvedde-i Kamile..

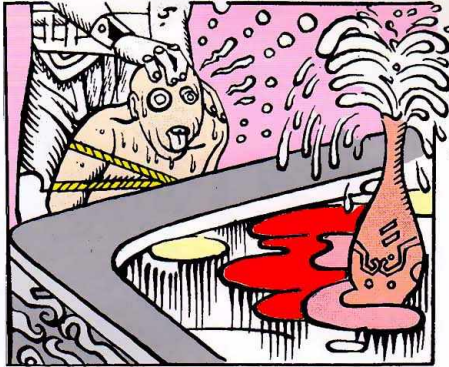

Kop Benden

Kıçına kızgın mil batırılıp çeşitli istikametlere doğru koşturulan atlara bağlanan beyhude. Olay şu: Önce hangi uzuv? Sağ kol veya sağ bacak ilk koparsa işkence hemen bitiyor! Sol kol veya sol bacak koparsa, bir müddet daha sürüyor! Ama penis ilk koparsa, bütün bağlı uzuvlar kopana kadar sürüyor işkence...

Menkibe tadında rivayet edilen bir hadise: Suçluya, ağzına tepe tepe tuzu yediriyorlar; bir süre susuzluktan geberiyorlar adeta. Sonra tutup padişahın şadırvanındaki havuzun önüne getiriyorlar. Padişah da orada; suçlu, suyu görüp transa geçiyor ve tüm sırlarını anlatıyor.

Havanda Baş Ezme

Osmanlı'dan birkaç cellat denenir bu iş için en başında. Tüm mesele, suçlunun hemen ölmesi... En uzun süre hırpalayıp en geç öldüren cellat ödülle layık olan en yetenekli cellat... Havanda özenle dövülen baş, bir süre sonra öyle bir kıvama geliyor ki, o zavallı başın sakladığı "sır" otomatikman dilinden dökülüyor, işin garip

tarafı sır geliyor amma, bilinç, zerre yerinde değil. Ezilmeyen bir "sır" kalmıştır çünkü geriye sadece...

Yanışlar da Dövülür Havanda

"Helal sex shop" mevzuu da niyaset günümüz Türkiye'sinin gündemine girmişti hatırlarsınız. Bu plav daha çok su kaldırı mı bilemem. Ama o kaygılarda çok haklılık payı var. Hamileler sokakta gezmesin diyen din alimleri çıktı. Hatta TV'deki orkid reklamlarına bile köşpürdüler. Bu shop konusuna ne zaman el atılacak diyenleri oldu. Fetvalar uçuştur... Uçuşuyor, uçuşuyor da bu kadar kolay mı? Neye göre, kime göre? Osmanlılarda sırf şahsi amaçları yüzünden yanlış fetva veren din adamlarının başının dibekte macun kıvamına gelene kadar ezildiğini tarihten biliyoruz. Amaa... Delilik parayla mı sanki. (Öte yandan, Avrupa'da, çıldıran insanlar, içine şeytanı girmiş diye yakılırken, tarihte ilk tımarhaneyi de Kanunî yaptırdı Osmanlı'da)

Oğlan Şeyh

Osmanlılarda, Kanuni Sultan Süleyman döneminde inanca aykırı fikirleri nederiyle İsmail Maşuki 19 yaşında genç bir melamidir. Pek genç ve güzel olduğundan Oğlan Şeyh de denir; o yaşta yüzlerce mürit toplamıştır. Ve hatta iradet ve ihlası asker ve sipahiler arasında da intişar ediyoo.

Tarihler onun 19 yaşında bıyıkları yeni terlemesine rağmen, son derece zeki, bilgin ve şair olduğunu yazar; şu beyitler onundur:

GİZLİDİR:

Ey gönlü bir derde dliş
Kim anda derman gizlidir.
Gel ertiş bir katreye
Kim anda umman gizlidir..

Oğlan şeyh fikir ve tavırlarıyla tam bir çekim merkezidir. Özellikle "öbür dünyayı" alaylı bir şekilde anlattığı şathiyyeleriyle ünlenmiştir. Taraftarları hızla arttı. Dinlerin kainat ve yaradılış inançlarına karşıydı.

Görüşleri:

- Her insan aslında tanrıdır.
- Asolan insandır ve insan insanlığını bildikten sonra hiçbir şey haram değildir.
- İkki kutsal çekime kaptırır. İnançlıya helaldir.

- Namaz, oruç avamın birbiriyle uğraşmalarını engellemek için konmuştur.
- Ruh ölmez, bedenden bedene geçer.

• Cinsel ilişkinin her eşiği iki maddenin birbirine temasıdır ve aşkın lezzetidir. Haramı yoktur. Oğlan Şeyh yoksulluk ve şeriatçı zulüm altında inleyen insanları için adeta bir özgürlük alanı oldu.. Ve niyâhet Şeyhülislam fetva verir ve Oğlan Şeyh ile 12 müridi yakalanıp At Meydanı'nda katledilir. Cesetler Ahırkapı'dan denize atılır. Şeyhin bir müridi günlerce kıyıda şeyhini bekler.. Bir gün başsız vücudu Rumeli Hisarı sahiline vurur. Ve başı alıp Kayalar Mescidi'ne gömerler. Osmanlı kılıcı, hanedanı çıkarlarını sarsacak en ufak harekatta bile onlarca başı gövdesinden ayırmakta asla tereddüt etmez.

NEUZUBİLLAH

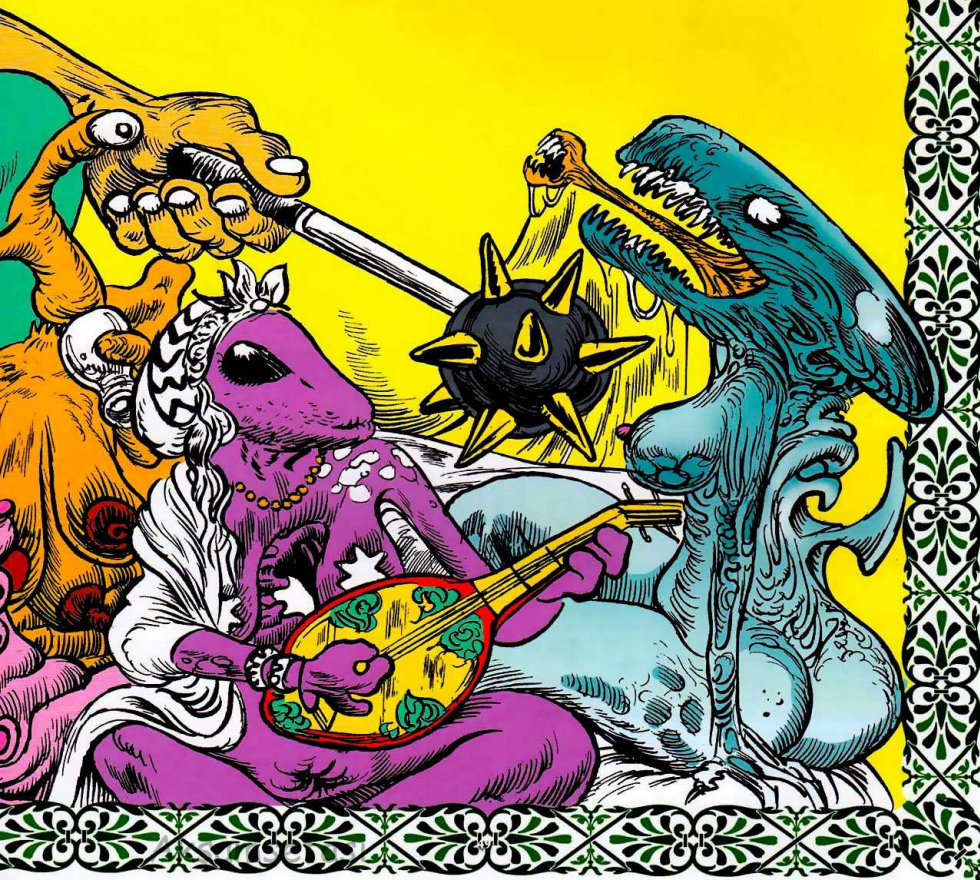

Osmanlılar zamanında, yakalanan "kötü kadınlar" sağ sağ bir çuvala konularak denize atılırdı çünkü cürümleriyle kirlektikleri toprakta kalmak artık onlara layık görülmezdi.

Kaynak:
Zulmün Tarihi — Ali Yıldırım

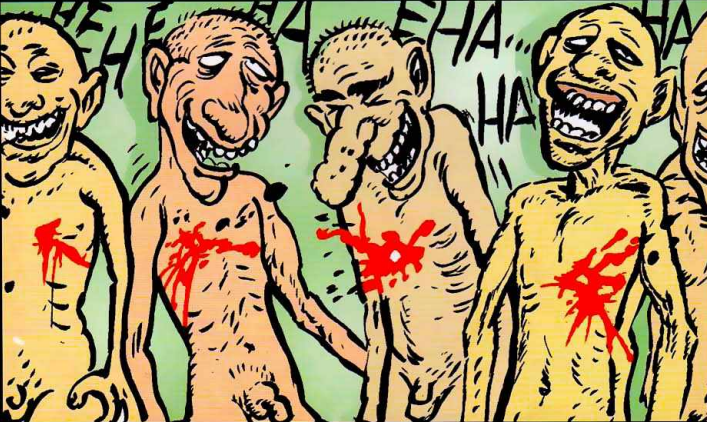
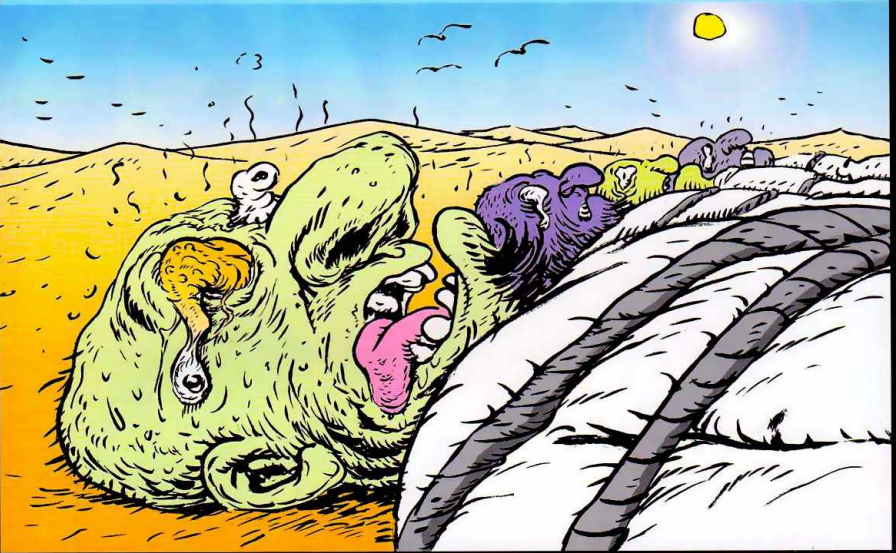
cnebiler

Güneşin Bağrında Pörtleyip Akan Gözler

Moğol İmparatoru Cengiz Han, barbar ordularıyla dünyaya en büyük korkuyu saldı vakti zamanında... Girdiği her yerde milyonlarca insanı keşmiş doğramış... Aydınlanma adına ne varsa hepsini yakıp yıkmış... İmparator, kendi ölüm vakti yaklaştığında mezarını hiç kimselerin bulamayacağı bir yere yaptırmak için iki bin kişi görevlendirilmiş... Mezar bittikten sonra bu görevlileri çöle sürüp hepsinin göz kapaklarını kestirmiş... Sirtüstü yere

bağlatmış... Güneşin bağrında göz kapakları olmayınca gözler patlayıp akıyor... Yani öylesine azametli bir sır mevzu... Bu ölümlerin ardından bu görevlileri çöle getiren yüzlerce görevlinin de başı keşiliyor... Doyamıyor yani Cengiz Han... Karun Cengiz'i korur... Cellat da karunu... Arayan bulur... İnleyen ölü! Cengiz Han'ın kafasını istediğin kadar geyik muhabbetiyle bulandır... Eninde sonunda öldürür seni...

Bir havasızlık motifini de Naziler yapmış Yahudilere... Gaz odaları... Havasızlıktan bir türlü ölmeyen yüzlerce Yahudi... Bunlar bir süre sonra o havasızlıktan sarhoş olup kendilerini kaybediyorlar ve gülmeye başlıyorlarmış, kalabalık debdebeli korkunç kakkahalar... O vakit Eses subayları hepsini kurşuna diyorlarmış...

Zorla Kendine Yolculuk ve III. Edward

Cinayetten sonra Edward'ın cesedi teşhir edildi. Cesette görünen hiç bir darp izi yoktu, bu izleyenleri yatıştırmak amacıyla yapılmıştı da hiç kimseyi kandıramamışlardı... Çünkü Edward'ın korkunç çığlıkları, tüm şatonun duvarlarında yankılanmıştı... Ve çünkü ona verilen bu en büyük ceza, aynı zamanda ona büyük bir ödül gibi olmuştu. Dolayısıyla final, tamı tamına gerçek bir krala layıktı...

AAAAA!!

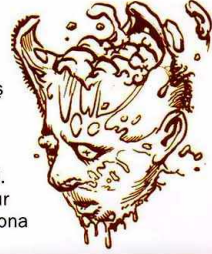

III. Edward 25 Ocak 1327'de tahta çıktı... Gloucestershire'daki Berkeley Şatosu'nda hapsedilen II. Edward kaçmaya kalktıysa da yine yakalandı ve 21 Eylül 1327'de, anüsüne kızgın bir ocak demiri sokularak öldürüldü... Bu oldukça dehşet verici öldürme yöntemi, kralı, homoseksüelliği için cezalandırmak amacıyla olduğu kadar, suçu gizleme çabasının bir sonucu da olabilir.

Dünya Çapında İşkenceler

Hahhed'in "God of Gentoo Laws" adlı kitabından okuyoruz. "Bir sooder* Şaster Vedalsı'nın, kulaklarına kızgın yağ döküle; arzeer ve balmumu birlikte eritile ve kulak delikleri bununla tıkana. Gerçekten de 17. yüzyılda alabildiğine uygulanmış olan işkencelerin büyük bir çoğunluğunun 19. yüzyıldaki sadist işkencecilerin yaratıcılıklarıyla keşfettikleri yeni biçimlerin yanı sıra, aynı yaygınlıkla uygulanmışına inanmak için sağlam temeller olduğu görünüyor. Boğa derisi

lanos'a göre birinci Phalaris tapınığında duran "piriniç boğa" Perilaus adlı bir adamın icadıdır. İnsan aklının tasarlamış olduğu en ustaca şeytanca aletlerden biridir. Metalden yapılmış bu alet gerçek bir boğanın ölçüleri ve biçimindeydi. Mucit, Phalaris Tiranı'nın meşhur gaddarlığını bildiğinden, boğayı ona

ışkencesi gibi; elleri ve ayakları sıkıca bağlanmış mahkumu, yeni yüzülmüş bir bufalo derisinin içine koyarak deriyi dikmek de bunlardandır. Deri yavaş yavaş kururken giderek büzülür, uzun süren ve acılı bir ölüme neden olur.

Bir bakıma bunun benzeri ama çok daha korkuncu olan koyun derisi işkencesi de Mahrattalarca geniş oranda uygulanmıştır. Henüz öldürülmüş bi koyunun ılık ve ıyice gerilmiş derisi suçlunun çıplak gövdesine olabildiğince sıkı sarılır ve bu durumda sıkıca dikilirdi. Bu acayip giysinin içindeki suçlu, bundan sonra tropikal güneşin güçlü ışınları altına bırakılırdı. Deri kurur ve büzülürken mahkumun derisi de çekilirdi. Hızla çürüme başlar, açlık ve susuzluk da eklenince sonunda ölüm gelirdi, ama kurban uzun süre işkence altında yaşamış olurdu. Luk-

göstermek ve yaptığı işkencelerin ustalığını anlatmak için ona getirirdi. (Bu piriniç boğa konusu, çizimle ayrıca ele alındı.)

Bir diğer işkence biçimi, görünüşte acı verici ya tehlikeli görünmese de, gerçekte uzun süre uygulandığında "dayanılmaz ıstırap" veriyordu ve mahkumu kıcı yere değecek biçimde çömelmeye zorlamayı içeriyordu. Bu konumda, kollarını "uyluklarının altından" geçirip "elleriyle kulak-

larını tutmak" zorundaydı. Bu haldeyken bir parçasını kıpırdatmaya kalkışması, sürekli gözetleyen muhafızdan darbe yiyeceğinin işaretiydi.

Ortaçağ'dan Dayak Araçları ve Yöntemleri

Bunlardan biri, kırbaç altındaki kürek mahkumlarının katlanmak zorunda kaldıkları akla sığmaz eziyetleri bir kağıda yazmayı becerdi. Bu adam 13 yıl kürek mahkumu olmuş. "Düşünün," diyor, "yerlerine anadan doğma zincirlenmiş 6 adam, bir ayakları oturdukları tabure ya da tahta parçasına sabitlenmiş, diğeri önlerindeki sıranın üzerine uzatılmış, ellerinde çok büyük bir kürek tutuyorlar. Bedenlerini uzatışlarını düşünün, önlerinde bulunanların sırtları üzerinden küreği itmek için kolları geriliyor, karşı taraftan denize daldırmak için ellerinde tuttukları sapı kaldırıyorlar; bunu her yapışlarında, küreği sanki boşa alıp kendilerini oturdukları yerden arkaya atıyorlar. Onların çektiği eziyeti gören herkes nelere katlandıklarını anlayabilir.

Bu korkunç eziyet 10-12, bazen 20 saat aralıksız sürerdi, köleler hiçbir nedenle, yemek içmek gibi en doğal gereksinimleri için bile duramazlardı; onlar kürekle boğuşurken yemekleri ağızlarına tıklırdı. Muhafızların sürekli şaklayan kırbaçlarından, kürekçilerin gövdeleri her zaman kanardı. Bu korkunç hikayenin yazarı, "Hiçbir özgür adam" diyor "o kürekleri bir saat olsun çekmeye dayanamazdı. Zulüm ve zorunluluk dürtüleri altında insan bir süreliğine insanüstü işler yapabilir.

Etten ve kandan yaratılmış bu varlık artık dayanamadığı, oturduğu yerde bayıldığı zaman (bu sıkça yaşanırdı) işkence görmüş gövdesinde zayıf bir yaşam belirtisi ortaya çıkana değin acımasızca kırbaçlanırdı. Çalışmaları sırasındaki bu kırbaçlamaya ek olarak en ufak bir başkaldırma ya da en küçük bir kabahat için de kırbaçlanarak cezalandırılırdı.

*Mevzular, George Kyley Scott'un "İşkence Tarihi" adlı eserinden ıktibas edilmiştir.

Antik Çağa Özgü İşkence

Tarihçiler, Orta Çağ boyunca katolik yargıclar tarafından dinden sapmışlara uygulanan işkenceleri sıkça betimlediler. Ama, putata-pa imparatorların ilk Hristiyanlara yönelik işkencelerinden daha az bahsettiler.

Oysa, bütün bunlar, aslında barbar çağlar-da doğmuş ve bütün antik çağ boyunca geli-şim göstermiş uzun ve köklü bir gelenegin mirasından başka bir şey değildi.

İnancı Uğruna Şehit Düşenler (Martirler)

Kutsal metinler ve diğer dini yayınlar hiç durmadan yinelenen bu işkencelerle ilgili bil-gilerle doludur. İsa yandaşlarının başlarına ya da vücutlarına kızgın maşalar sokulmuş, elleri ayakları bağlanıp üzerlerine erimiş kur-sun, zift ya da kızgın yağ dökülmüştü.

İşkencelerin çeşitleri vardı: Örneğin, dört çiviyile bahtsızların elleri ve ayaklarından car-miha gerildiği "kutsal işkence." Genelde as-ma metodlarını çeşitleri pek bilinmez; kimi cellatlar mahkumu ayaklarına çok büyük ağırlıklar bağlayarak tek ayağından, kimi kol-larından, kimi de parmaklarından asıyordu. Hristiyan kadın çoğunlukla ayaklarından asılıyorlardı.

Çark işkencesi, Yunan Antik Çağı'ndan iti-baren cezaların en korkuncu olarak ün sal-mıştı.

Aristophanes, "Lysistrata" da şöyle yazıyo-rdu. "Bütün vücudunda hissettiğim ne büyük bir gerilim ve sarsıntı, sanki çark işkencesi görmüşüm gibiyim..." Joseph, "Maccabees" (Ce-setter) adlı eserinde bilinçli cellatların çalış-masından söz eder: "Arthremboles'in el ve ayaklarını eklem yerlerinden ayırdılar; par-maklarını, kollarını, bacaklarını ve dirsekleri ni dediler. Hiçbir şekilde onun direncini alt edemediklerinden derisini ve tırnaklarını söktüler ve onu çarkın üzerine koydular. Ora-da eklemelerinin her biri ezildi, kan damlaları bütün vücudunu sardı.

Hristiyanlara daha iyi işkence edebilmek için, keskin bıçaklar ve sivri uçlarla bezemiş çok geniş çarklar yapılmıştı. İşkence görece-k olan bağlanıp bağlanmaz çark, çiviler sürüş-türülmüş bir alana doğru hareket ettiriliyordu...

Bu barbar işkence çok darbeleriyle ta-mamlanıyordu. Hatta kimi zaman bu çarkın altına kızgın bir ateş ekleniyordu! Aziz Geor-ges'un "Icarate" içinde hareket halindeki bu şeytansı çarktan bahsedilir: "İmparator, sivri uçlarla süslenmiş bir çarkın getirilmesini ve azzizin çıplak olarak üzerine bağlanmasını emretti. Çark ortalığı asıldı, altına da üzerin-de keskin kılıçlara benzeyen, kiminin ucu ha-

vaya doğru kimisi kanca biçiminde olan bı-çaklar çakılmış bir tahta levha yerleştirildi. Bu haldeyken çark devrim heline geçip lev-haya yaklaştıkça, üzerine neredeyse etine giren siki iplerle sınıksı bağlanmış aziz adam, bacakların üzerinden geçmeye zorlan-dı ve vücudu sivri uçlara yakalanınca kor-kunç bir şekilde parçalandı..."

Barbar Fantezileri

Tahta at denilen işkence şekli antik dünya-nın moda araçlarının başında yer alıyordu. Bir at benzetilerek inşa edilen bu makina aslında üzerine işkence görececek olanın baş-landığı dört ayaklı bir çeşit masaydı. Ayaklara ve ellere bağlanan ipler, cellatın birkaç man-evlayla el ve kolların ustaca parçalanmasını sağlayabilen bir çıkırık sisteminde bağlıydı. Bu tahta at işkencesi dönemin pek çok önemli kişisini etkilemişti. Ciceron, Seneque ve Ma-xime Valere bu alet ve onun kullanımıyla il-gillemişlerdi.

Hristiyanların tahta atın makaralarıyla par-çalanmasından hoşnut olmayan hükümdar-ler cellatları aynı zamanda onların göğüs, karn ve dizlerine sopalarla vurmaları em-rettiler... Sopa denince tahtadan basit bir par-ça aklı geliyor, ama o dönemlerde bu aletlerin kimi kara ağaçtan, kimi söğütten, kimi kayın ağacından, kimi de demirden ya-pılmışlardı...

Basit deri copların yanında "yüklü coplar" denilen, deri kayslardan yapılmış, uçlarında kurşun toplar bulunanları da vardı... İyi yapılmış tek bir "yüklü cop"la rahatça bir mahku-mun bönbrekleri, sırtı ve boynu birkaç dakika içinde parçalanabiliyordu.

Kadınlara gelince bir ya da iki göğsün ke-silmesi sık uygulanan işkenceydi. Çeşitli ka-dın şehitlerin yazdıklarında (Azize Euphemia, Azize Agatha ve Azize Helconis) benzer olay-lar sıkça belirtilmiştir. Helconis, İmparator Gordian zamanında yaşamıştı. Yakalandıktan sonra yerlerde sürüklendi. Korinth yön-e ticisi Perennius'un önünde idollere kendini kaptırmayaacağı belirtti. İsa'ya inanmakta direndiğinden tek ayağından bir öküzle bağ-lanarak kaynar yağ ile erimiş kurşunun içine atıldı.

Bu halde çıkarılıp idollerin bulunduğu bir tapınağın ortasına bırakıldı. Justinien, pro-nuscul olarak Perennius'un yerine geçince, Helconis'in iki göğsü yeni yöneticinin gözü önünde kesildi ve büyük fırının içine atıldı. Efsaneye göre alevler etki etmeyince herkes mucize diye bağlamaya başladı! Çok şaşırmsı yönetici bu defa Helconis'in kafasını uçurttu.

Hristiyan kadınlara uygulanmış işkence ko-leksiyonları arasında dişlerini sökmek, dilleri-ni, ellerini, ayaklarını kesme hatta

bacaklarını kırma gibi kimi barbar fanteziler-i dikkat çeker. Bu korkunç işkencelerin kur-banlarının en iyi örnekleri, Roma'da doğmuş ilk saygın kadın, Bassilissa ve Anastasie ta-rafından günümüze ulaştırılmıştır. "Kadınlar aziz havaların yandaşlarıydılar. Havalılar matrilik katına yükseldiklerinden gelip kutsal emanetleri almak istedikler. Gece gelip gizlice bunları taşıdılar. Neron'a ihbar edildiklerin-de, İsa'ya duydukları bütün inançla dolu ola-rak hapse atıldılar. Ceza olarak bir yere bağlayıp onların göğüslerini, ellerini, ayakları-nı ve dillerini kestiler. Sonra da kafalarını uçurdular..."

Antik Çağ infazcıları, elleri ve ayakları kes-mek için üstün bir teknik uyguluyorlardı: Ke-silecek bölüm bir tahta bloğunun üzerine yerleştiriliyordu; infazcı baltasını kaldırıyordu ve sert bir şekilde ya topuğu ya da bileğe vur-u-luyordu. Bu basit bir adres sorunuuydu. Bir bacacı kırmak için, eline demirden bir çubuk ya da örs olması yeterliydi. Mahkum bacacıyı örsün üzerine koyuyordu, cellata da sadece levyesiyile iki ya da üç kere vurmak kalıyordu.

Plaute "Poenulus (Kartacalıları)" adlı ese-rinde bu tip bir operasyonu anlatmıştır: "Za-vallı zaten bir et yığını halindeydi, simdiye ayaklarını kestiler, üstüne üstüklü..."

Daha orjinal olan bir diğer işkence de tir-nakların altından, inceltilmiş kamışlar sok-maktan ibaretti... Hepsi bu değil: Martirler; kimi zaman, ayakları terbiye edilmemiş bir ata sıkı sıkıya bağlı, dikenler ve teller saçıl-mış bir toprakta ya da taşlı bir yolda sürükle-niyordu. Kimileri de ağların ya da hayvan postlarının içine sarılarak aslanlara atılıyor ya da ayakları zincirlerle yare bağlı halde aç-köpekler tarafından parçalanmaya bırakıl-ıyordu.

Thers krallarıнын en acımasızı Gouranes, Theodorus'un sözettiği bir işkenceyi yeğli-yordu. Bu tiran şöyle diyordu: "Çukurlar ka-zınız, bu çukurların içine özenle Hristiyanları yerleştiriniz ve onların üzerleri-ne bol miktarda fare dökünüz... Elleri ve ayakları bağlanmış olan bu insanların onlara sununuz... Açlıktan kudurmuş bu fareler on-ların ellerini yavaş yavaş kemireceklerdir." Bir diğer orjinal buluş, yancı maddelelere bu-lanmış gömlekten oluşan, adına "Nessus tünüğü" ya da "ölümcül tünük" denen işkence çeşitliydi.

Dönemin yazarlarının anlattıklarına göre ateş tutuşturulmuş tutuşturulmuş mahkum korkunç acılar duyuyor ve çabucak ölüyo-rdu. Daha özen gösteren hristiyanlar, taze ya-raların üzerine erimiş kurşun, kızgın yağ ya da sönmemiş kireç dökme alışkanlıkları vardı. Bazıları da yaraları çanak çömlek par-çalarıyla yırtmayı, genişletmeyi hatta hatta demir parçalarıyla tekrardan yakmayı tercih ediyorlardı.

Aziz Cyprien "Martirilere Övgü" adlı eserinde ateşte kızmış demir parçalarının karşısında işkence görmüşlerin "ısıklık çalan ellerinden" bahsetmiştir. "Tunç boğa", Perillus bir Atinalı'nın icadı olan özel bir yöntemdi. İşkence gösterilerine hayran olan Agrigente tiranının hoşuna gideceğini düşünen Perillus gelip ona boğasını tanıtır. Bunu yaparken büyük bir ödül alacağını ümit etmektedir, ne yazık ki Tiran Phalaris onu kendi icadı olan makinanın içine attırır. Ovidius "Trista"larında bundan bahsetmektedir. "Ve Phalaris, boğanın içinde zavallı Perillus'u kızartır. Mucit, eserini deneyen ilk kişi olmuştur..."

Izgara ve Kızartma Tavası

Kaderin Rövanşı: Tiran Phalaris'in bitmeyen şiddet gösterileri, sonunda Agrigente yurttaşlarını bıktırdı. Bir isyan esnasında tiranı ele geçirdiler ve dilini kestikten sonra onu, içinde binlerce hristiyanı öldürmüş olduğu tunç boğanın içinde kızarttılar. Kızdırılmış boğası olmayanların tunçtan tencereleleri kullanma şansları vardı; bunların içinde et pişirir gibi mahkûmlar kaynatılıyordu. Tavsiye edilen onların baş aşağı içine atılmalarıydı.

Putatapar cellatların kullandığı bir diğer mutfak aletinin adı da günümüzdekinden farklı değildi: Kızartma tavası. Bundan "Macabees" (Cesetler)'in ikinci cildinde bahsedilmiştir. Bu kutsal metne göre tava ateş üzerinde ısıtılan yağla ya da reçineyle dolu büyük bir tabaktır. Sıvı kaynar kaynamaz, her iki cinsten mahkûmlar birlikte kızartılmak için, içine atılıyordu. Cellat, kimi zaman onları kızartmadan önce küçük parçalar halinde kesiyordu. Azize Euphernie, kızartma tavasında işkence görmüştü ama prokonsül Priscus'un emriyle, kızartılmadan önce parçalara ayrılmıştı.

Havariilerin yazdıklarında aynı zamanda, bir parmak kalınlığında, haç şeklinde yerleştirilmiş "izgara" dan bahsedilir. Birçok aziz ve azize, İsa'nın kimi askerleri bu şekilde ki-

zartılmışlardı.

İskemleler ve Ateş

Ateşte kızdırılmış iskemleyle de benzer bir sonuç elde edilmekteydi. Aziz Blaise'in "Tarih"inde, "iskemlelerin bir ateşteki gibi kıvılcımlar çıkana kadar ısıtıldığından" bahsedildiğini görebiliriz. Bu arada kolay ve daha az masraflı olan ezme işkencesine rastlanılmaktaydı. Mahkûmun üzerine çok yükü bir ağırlık, büyük bir taş ya da değirmen taşı koymaktan ibarettir. Bağlık bölgelerde daha çok cendere kullanılmaktaydı. Gallieno şöy-

le anlatır: "Hristiyan martirler, nasıl şarap ve yağ elde etmek için üzüm ve zeytinler sıkılıyorsa aynı yöntemle cenderelere sıkıştırılıyorlardı, Aziz Jonas da bu tip bir işkence görek martir katına yükselmisti.

"Son olarak, cellatların kurbanlarının başına giydirdikleri ateşte kızdırılmış zırhlı başlıklardan söz edilebilir. Aziz Juste, dövüldükten ve kırbaçlandıktan sonra başına bu kızgın zırhlı başlık giydirilmişti... "Oysa koltuk atlarına akkor haline gelinceye kadar ısıtılmış demir toplar yerleştirilmişti... Daha sonra tamamen kendini kaybettiği bir fırının içine atıldı..." Daha başka ne olsun kil

Kaynak: Eski Panorama dergisinden iltibas edilmiştir.

Kötü Muamele Yapmanın Bedeli

Cellat ofisi cesur insanlarda bile korku ve tiksinti uyandırmaktaydı. Kimi dönemlerde infaz görevi, şehirlerin en onurlu mesleklerinden biriydi. Romalı baltalı muhafızlar toplum tarafından saygı görmekteydiler. Kimi ulusta, örneğin Almanya, cellatlar soyular katına çakarılmaktaydı. Pek kazanç getiren bir meslek olmasa da kısa sürede ek gelir getirmesi sayesinde ilginç bir hale gelmiştir. Baltalı muhafızlar, ölüm cezasına çarptırılmış bakire genç kızların kızlığını bozma hakkı verilmesi, bu mesleğe duyulan ilgiyi hiç kuşkusuz artırmıştı. Tiberius'un bakanı Sejan'ın kızı aynı yazgıya boyun eğmişti; sadece 7 yaşındaydı...

13. yüzyıldan itibaren "işkence" sistematik bir şekilde uygulanmaya başlanınca işkence cezasında da sıkı bir düzenlemeye gidildi. Bu da infazcılarının bütün haklara sahip olarak bir mesleği ifa etmelerine olanak sağladı.

Kısa süre içinde acı tarifiye bağlanacaktı. Her işkence için, cellatların mizaçlarına göre değışecek olan belli bir fiyat ortaya çıkacaktı. Ya da bir başka deyişle aralarından kimilerinin kazançları, kurbanlarının vücutları üzerinde değışecekleri ticaretleri sayesinde oldukça yüklü miktarlara ulaşacaktı. Cadılara ya da ilaç yapıcılara, işkence görmüşlerin yağlarını, derilerini, kafalarını hatta cinsel organlarını

satacaklardı. Kimileri işi çok ileri götürdüklerinde yaşamları meslektaşlarının ellerinde son bulacaktı; ama zaten bu da mesleklerinin bir (tek) riskiydi!

14. yüzyılın başlarında cellatların pek çoğu kuylumculardı. Kralları paralarının kopyasını çıkardıklarından yaşamları kötü noktalandı. Sahte para basılcılar kartdesler gibi kaynatıldılar. Üsta Henri -cellat- o dönemde kalpazanları büyük tencelerinin içine atmak için 4795 FF (8.295 TL) alıyordu. Buna karşın aynı dönemde çok daha önemli bir iş yapmış olan Meaux cellatı Jehan Quartier daha az bir para almıştı. 25 Haziran 1400'de Collin Michon adlı bir şü cezalarına çarptırılmıştı: kulakları kesildikten sonra başına hazır bir şapka giydirilip koltukaltlarından asılmasına ve boynunun etrafına gelecek şekilde civcivler asılmasına. Jehan Quartier bütün bunlar için sadece 37.50 FF (65 TL). Enflasyon dört nala gittiğinden cellatlar gittide daha kötü yaşam sürmeye başladılar. 14 Mart 1550'de Guillaume Garnier, büyük siyah bir köpekke cinsel ilişki kurduğu için şü ortağıyla yakılmaya mahkum edildi. Odunluk Meaux kentine kuruldu ve Meaux cellatı son derece cüzzi bir para olan 185 FF (320 TL) aldı. 18. yüzyılda bir cadıyı yakmanın değeri 947 FF (1.638 TL.) zararlı kitapları

yakmanın bedeli ise sadece 63.15 FF (109 TL) idi. 1792'de Daniels'nın oğlu işkenceci Henri-Samson denedi 178.942 FF yani 309.566 TL. kazandıyordu. Üstelik de 17 işçinin ücretlerini doğru dürüst bideyemekten şikayetçiydi!

Bu arada insan hakları ülkesi haline gelen Fransa'da, 1830'da toplam 233 cellat bulunuyordu. Hiç kuşkusuz bu dönem "altın çağı" idi. Durumlar farklılaşmakta gecikmedi. 20 yıl sonra 231 cellat işsiz kaldı. Bütün ülke neline hitap edebilen tek bir kişi atandı.

"Fransız usulü" ölüm cezası bir yüzüly 4 kişinin himayesinde gelişti. Deibler, Desfourneaux, Obrecht (1985 yılında 86 yaşında kayboldu) ve son olarak Marcel Chevalier. Gelenekler değıştikçe bu kişiler mesleklerini gizlemeye başladılar. Artık bu bir meslek değil, sözleşim işi idi. Obrecht'in yeğeniyle evlenmesi sayesinde aileye girmiş olan Chevalier bu sıfatla aya adalet bakanlığında ücretsiz izinsiz ve ikramiyesiz 3500 FF (6.055 TL) ve yılda 24000! tutarında (4.152 TL) bir ilave ödenek almaktaydı.

Kendini işkenceden koruma yolları

(Cadıların Dikkatine)

17. yüzyılda "cadılar yakan" Epinallı bir yargıcı tarafından kaleme alınmış "Uygulamalı Ceza" adlı eserde bir diğer yargıcı olan Nancylı Didier Colin, şeytanın uşaklarına yönelik kimi yöntemleri, meslektaşlarının dikkatine sunar:

"Daha önceden Büyük Albert, işkence görecektir olan kişinin önger önceden 'memfi!' denilen taş su ve yağ içinde toz haline getirecek almışa hiç bir acı hissetmeyeceğini ileri sürmüştü."

Plinius da sirkeyle karıştırmış bu taşın, dokunulan yerleri duyarısız hale getirdiğini iddia ediyordu (kuşkusuz bir çeşit mermer söz konusuydu.) Didier Colin diğer koruyuculardan söz eder: Kadınların süttü, kertenkele yağı, insan iliğı ve yağı. Üstelik bir de uyuturucunun, kirlangıç otunun ve safranın yararlarını över.

Yargıcıların dikkatine. Didier Colin'in bir başka gözlemi daha vardır:

"Hepsi duru suda ertilmiş sabun yerler, bu da sinirleri uyuturur. Bu kurnazlıklarının çaresi onlara şerap içirtmektir..."

Bir Cadının Geçirdiğı Gün

1. Cellat, cadıyı ellerinden bağladı, onu merdivene sürükledi ve sonra hiç acımadın, kalbinin kırılması için olanca gücüyle onu sikt...

2. Cadı hamile olmasına karşın işkence, kafasından aşağı şerap dökerek yinelenildi üzerine de ateş atıldı...

3. Koltukaltlarında ve boynunun etrafında kükürt yakıldı...

4. Elleri arkadan bağlanarak tavana asıldı ve sonra birden yere indirildi bu tam 4 saat boyunca devam etti...

5. Aynı şey tekrarlandı, bu defa eller ve ayaklar birlikte bağlandı.

6. Sırtından aşağı alkol dökülüp üzerine ateş atıldı.

7. Sırtı sıvı uclarla dolu bir tahta ya dayandırıldı, ellerinden bir iple çekildi... Tavana kadar.

8. Yere değmeyecek şekilde ayak-

larına (bağıli halde) 25 kilo ağırlık bağlandı ve yukarı doğru çekildi.

9. Bacaklarını vıdayla sıklıdı ve o kadar güçlü sıklıdı ki kulaklarından kanlar fışkırdı.

10. Tekrardan vıdayla sıklıdı.

11. Tahtanın üzerine kondu. Cellat ona şöyle dedi: "Şuçunu itiraf etmelisin, yoksa canın çıkana kadar işkence göreceksin!"

12. Tekrardan ellerinden sürük-

13. Kamçıyla kırbaçlandı. Kan bluzunu kapladı.

14. Yeniden kısıkaça kondu, buna birçok saat dayandı.

15. Yeniden kırbaçlandı...

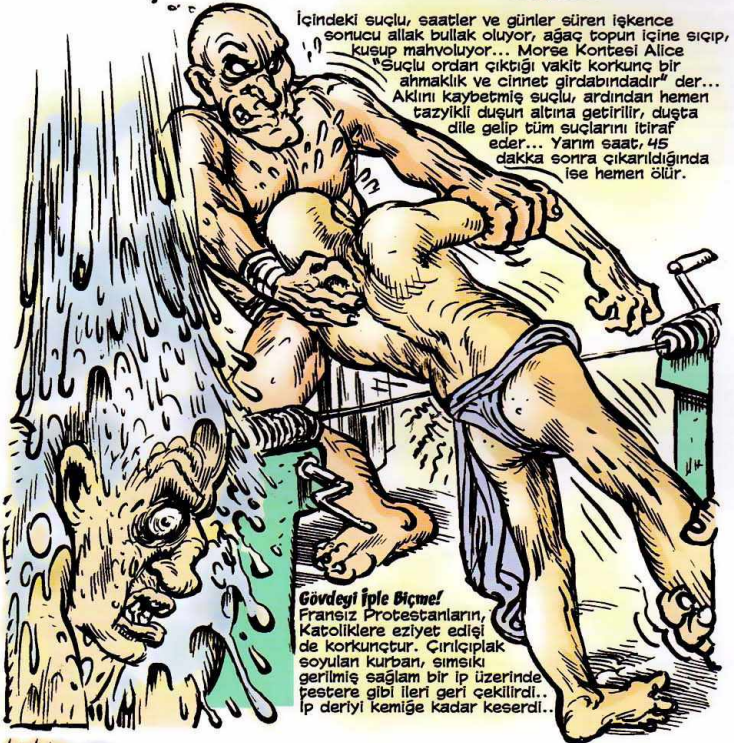
(J.Baissac tarafından dile getirilen 1631 numaralı dava tutanağında bir parça)

Not: Cadının kusabilceğı endişesiyle işkence ancak yemektan 5 ya da 6 saat sonra tatbik edilmelidir.

Efsane Ezizetler...

George Ryley Scott
"İşkencenin Tarihi" adlı
eserinde der ki...
"Amerika'da sömürge,
zamanı (1700'ü yıllar) bir
işkence aygıtı, ağaçtan
yapılmış dev bir toparıktı..
İçine suçlu kapatıldıktan
sonra, alet fırıldak gibi
eksenler etrafında büyük
bir hızla dönebiliyordu...

İçindeki suçlu, saatler ve günler süren işkence
sonucu allak bullak oluyor, ağaç topun içine sığıp,
kusup mahvoluyor... Morse Kontesi Alice
"Suçlu oradan çıktığı vakit korkunç bir
ahmaklık ve cinnet girdabındadır" der...
Aklını kaybetmiş suçlu, ardından hemen
tazyikli duşun altına getirilir, duşa
dile gelip tüm suçlarını itiraf
eder... Yarım saat, 45
dakka sonra çıkarıldığında
ise hemen ölür.

Gövdeyi İple Bıçma!
Fransız Protestanların,
Katoliklere ezizet ettiği
de korkunçtur. Çirliçiplak
soyulan kurbanı, simsiği
gerilmiş sağlam bir ip üzerinde
peştere gibi ileri geri çekilirdi..
İp deriyi kemiğe kadar keserdi..

Kendilerini Kırbaçlayanlar..

13. yüzyılda, tam olarak 1260 yılında, ana öğretmenleri kendilerini kırbaçlamak olan iki büyük dinsel hareket ortaya çıktı. Her yerde zulüm ve kargaşa hüküm sürüyordu. Derken, 1259 yılında mahalleleri silip süpüren bir bir veba salgını, bardağı taşıran son damla oldu. Umbria müznesi olarak tanınan Raniero Fasani, Tanrı'yı yatıştırmak ve dünya işlerinde ilahi aracılığı sağlamak amacıyla nefisini kuruma, fedakarlık, kefarete ve şehitlik öğretmenleri yaymaya başladı. Daha da ileri gitti. Ateşli taraftarlar topladı.

"Disciplinata di Gesu Cristo" adlı altındaki bu fanatik topluluk, kendi öğretmenlerini vaaz ederek ve öğretmenlerin bir parçası olarak kendilerini kırbaçlayarak* yürüyüşe geçti. Yarı çıplak, ellerinde kırbaçlar, sopalar, değnekler ve her türden kaba kırbaçlama aletleriyle bir sıra içinde yürüyüp kendilerini ve birbirlerini eğer anlatılanlar abartılmamışsa, gövdelerinden kan fışkırana kadar kırbaçladılar. Yürürken başkalarının da kendilerine katılması için çağrıda bulunuyorlardı. Topluluk psikolojisini bilen birinin hiç de şaşırmayacağı gibi, yandaşlar buldular.

1347 yılında, Kara Ölüm, Avrupa'da bir kasırga gibi esti. Yılgınlık, kasvet, büyük bir felaketi izleyen bütün bildik sonuçlar, her yere egemendi. Kendilerini kırbaçlayanlar bir kez daha sahneye çıktılar ve tazelenmiş enerjileriyle kefarete ve şehitlik öğretmenleri yine vaaz etmeye başladılar. Hareket Avrupa kıtasında geliştirdi ve yayıldı. Her sınıf ve inançtan erkekler ve kadınlar yürüyüşe katıldılar. Kendilerini kırbaçlayanlar arasında en ateşlileri suçlulardı.

Kırbaçlama aletleriyle donanmış, sıra içinde yürüyorlar, bir kasaba ya da köye vardıklarında haçlı ruhuyla toplantılar yapıyorlardı. Kendilerini kırbaçlayanlar bellerine kadar soyunurlar ve toprağa çizilen bir dairenin içine yatarlardı. Kefaretini ödemeyi istedikleri suç ya da kabahata göre aldıkları konum değişirdi. Zina yapan kadınlar yüzükoyun, katiller sırtüstü, yalancı tanıklık yapanlar yan yatarlardı. Bundan sonra dualar, ilahiler, ağıtlar ve ilahi aracılık için yakarışlar eşliğinde aynı yöneten rahip veya önden gelen biri tarafından kamçılanırlardı. Gardner, bir tanığın kaleminden, Roma Kilisesi'nden büyük perhiz sırasında yapılan kırbaçlama töreniyle ilgili ilginç bir öykü anlatır:

Törene gün batımından bir saat sonra başladı. Tahminimizce yaklaşık 500 bin kişi toplanmıştı. Dualar sırasında birkaç görevli içeri girdi, her biri üzerinde yaklaşık yüz tane deri kırbaçın bulunduğu demir çemberler taşıyorlardı ve bunları cemaate dağıttılar; Dualardan sonra, ruhunun iyiliği için güvenin cezalandırılması ve özellikle kırbaçlanmayla pişmanlık getirmenin yararları üzerine bir vaaz dinledik. Vaaz sırasında mumlar birbiri ardına söndürüldü ve vaazın sonuna gelindiğinde ortaklık zifiri karanlıkta. "Vaaz sona erdiğinde bir çan çaldı ve sanki orada bulunanlar gıysilerinden bazılarını çıkarıyormuş gibi ufak bir hareketlilik yaşandı, ikinci bir

çan çaldı ve kendilerini kırbaçlamaya başladılar. Öyle karanlık ki bir şey görünmüyordu; iniitler ve haykırışlar korkunçtu. Kırbaçlama bittiğinde, pişmanlık getirilen gıysilerini giyerken ve kendilerini toparlarken dualar okunurdu. Işıklar yandı ve cemaat her zamanki taksid duasıyla dağıldı.

Kendilerini kırbaçlayanlar büyük miktarda kan kaybettiğinden ve müritleriyle birlikte öne arkaya sallandıklarından söz ederler.

İşin aslını bilmiyorum ama birkaç yıl bu disiplin içinde yer almış olanların ciddi bir sağlık tehlikesi olmadıkça ayrılamayacakları ve yollar belli bir zamanında yapılan törenlere katılıp kan kaybetmek zorunda oldukları da birçok defalarca söylenmiştir.

* MS 200 yıllarında sapkın bir mezhep olarak ortaya çıkan Ademiler büyük bir olasılıkla kendilerini kırbaçlayanlardı. Savundukları din olarak yaptıkları özel toplantılar gizli yapılır, cinsel organlarını da açıkta bırakarak kendilerini kırbaçlardılar. Halka açık toplantılarda yalnızca omuzları açıkta kalırdı ve toplantılarda kırbaçlama olmazdı.

Kaynak: George Ryley Scott. İşkencenin Tarihi

Su İşkencesi

Rönesans öncesi Avrupasında, kilisenin insanlara büyük acılar çektiirdiği dönemde engizisyonun uyguladığı çeşitli işkenceler vardı. Bunlardan biri de "Su İşkencesi"ydii... Kurban tezgahına bağliken ağzına konmuş ince bir bez parçası üstünden yavaşça damlatılan suyu içmeye zorlanırdı... Bu kumaş suyun baskısıyla giderek boğaza iner ve insana suda boğuluyormuş duygusu verirdi. Bir diğer versiyonda ise, burnu ya tıkaç tıkanarak ya da parmaklarla kapatılır ve su yavaş ve düzenli olarak açık ağıza akıtılırdı... Kurbanın nefes almak için gösterdiği umutsuz çaba çoğu zaman bir kan damarını çatlatırdı...

George Ryley Scott
(A History of Torture)

Sandal İşkencesi

Bu eşine az rastlanır ve öğren işkence biçimi eski zamanlardan kalmaz ve o zamanlarda bile nadiren uygulanmış gibi görünmektedir. Plutakros İran tiranı Artakserkses'in Mithridates'i bu yolla öldürdüğünü anlatır... Tarihçinin anlatığına göre, en az on yedi gün can çekmiştir... Uygulanan işkence şöyledir: Aynı ölçü ve biçimde iki sandal alını. Kurban, başı ve ayakları yarıktan çıkacak biçimde, birine sırtüstü yatırılır... Sonra ikinci sandal ters çevrilip bunun üstüne örtülür... Ayakları, ve başı dışarıda kalan suçlunun gövdesi bu şekilde kapatılır. Sonra yiyecek verilir ve reddederse kurbanı verileri kabul edinceye

kadar işne batırılır... İkinci aşama bal ve sütlü kanerle ağzına doldurmak ve yüzüne sıvamaktır... Bu halde gineşin altına bırakılır. Kısa süre içinde yüzüne sinekler, böcekler kormaya başlar... Bu halde saatler, günler geçer... Ve böceklerin ısırma ve kan emme mahkum çığırına döndü... Bu sırada, iki sandalın oluşturduğu oyun içinde biriken dışkı ağır bir koku salmaya başladı ve çürümeye yüz tuttu... Ölüm geldiği zaman üstteki sandal kaldırılır... Etil, yenilip yutulmuştur... Ve öğren yaratıklar sürüştü etini kemirmiş ve iç organlarının içinde senimmişti...

George Ryley Scott - A History of Torture

KAŞKAVAL SÜMBÜLÜ

Neuzubillah... Yüzyıllar evvelinden, mintarı çözüük bi işkence modeli de tün Asya'yı cehren ve kahre ile derbeder eden Moğollar'dan... Daima kanlı kavgalarla yorulmuş nam almış gayzer küllhali... Zavallı biçareyi bağlayıp, süttten kesilmemiş buzağıya emdiriyor-muş... İlk başlarda bir zevk zelzelesiyken akabinde damarların çekildiği bir ızdırıp silsilesi... Kaşkaval sümbülü gibi dile geliyomuşsun bir süre sonra... Moğollar herşeyi yapıp yıktı... Fitne ve şerre se-bep olanı hamr ümmül hebalsi misali ne yaptılarsa sonuç aldılar... Yıkamadıkları şey yok idi... Dünya çapında da olsa, böyle her belalı mazarat toprağa gömü-lüp gitti nihayetinde... Ne kaldı bunlar-dan geriye... Bir buzağı ermesi bulmuş-z... yazık... Anca o kadar işte...

SEKİLOĞULLARI: JIVAROLAR!!

1599 yılında 25.000 solukbenizliyi öldüren, valiyi de boğazından aşağı sıcak altın döküp bağırsaklarını pat-latarak infaz eden bu yerli Amerikan kabilesi; kadınları erkeklerin malı olarak görürler. Ekvator'la Şili arasında yaşarlar. Kafatası avcılarıdır. Kestikleri kafaları kimselerin bilemediği ömrübillan anlayamadığı özel işlemlerden geçirip, portakal boyutu-na indirip kültü-belerine asar-lar!!

Pirinç Boğa

1600'lü yıllardan... Perlaus adlı bir adamın icadidir.. İnsan aklının tasarladığı en şeytani işkence aletlerindendir. Metalden yapılmış bu alet gerçek bi boğanın biçimindeydi. İçinde boş bir bölüm ve arkasında giriş için kapak vardı... Suçlu boğanın içine kapatılıyor ve altından ateş yakılıyordu...

Mağlum öyle büyük acılar çekiyordu ki dehşet feryatları, boğanın burun delikleri-ne çok zekice yerleştirilmiş flütler aracı-lığıyla ahenkli bir böğürtüyü dönlüşüyordu...

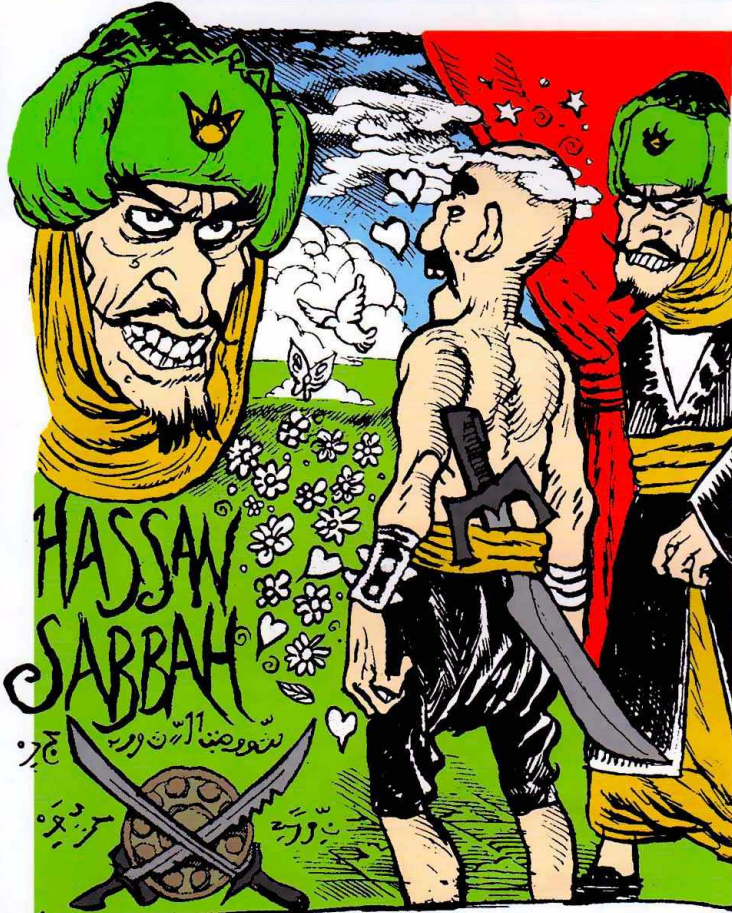
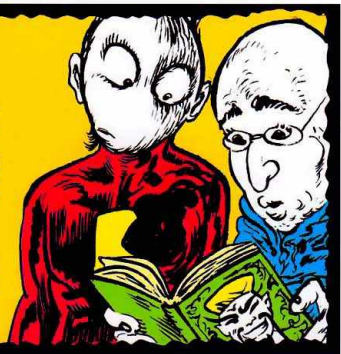
G. Ryley SCOTT (A History Of Torture)

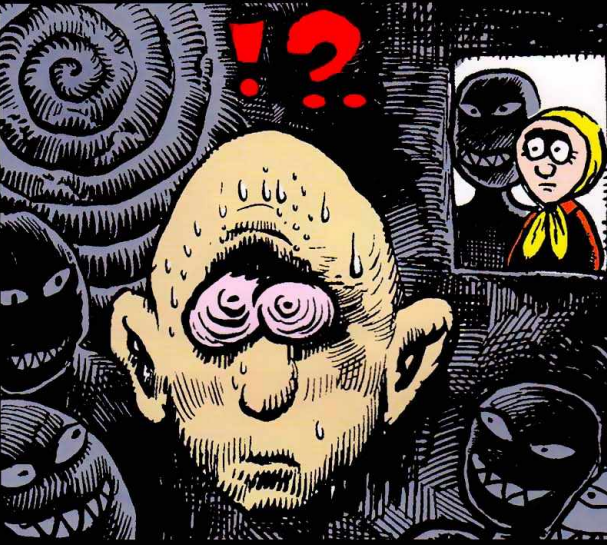

İRİ PİPİ

Aslan Özdemirle sahafı geziyoruz. Pornografik çizimlerin olduğu eski bir kitap. Eski Çin İmparatorluğunun yatak başucu kitabıymış. Üstelik gayet müstehcen bir dille İmparatorların cinsel sırlarını anlatıyor. Konulardan biri de şu: Ufak kalmış perisin çaresi soruluyor İmparator tarafından bilginlere. Bilgin tavsiyeleri şöyle: Kızgıncı bir köpek çiftleştirilecek. O anın en heyecanlı yerinde, boğalmadan köpeğin birbirlerinden ayırıp, ereksiyon halindeki köpeğin pipisi dibinden kesiliyor. Kesilen pipi, üstten alttan dört bir yarıdan salatalık soyar gibi sıcak sığırna içine dökülürken, küçük pipili şahşın sertleşmiş alacına yapıpırıp kayması bekleniyor. Bı süre sonra etin ete kayması ve al sana iri pipi! (Suyundan da koyaydın diyesi geliyor insanın).

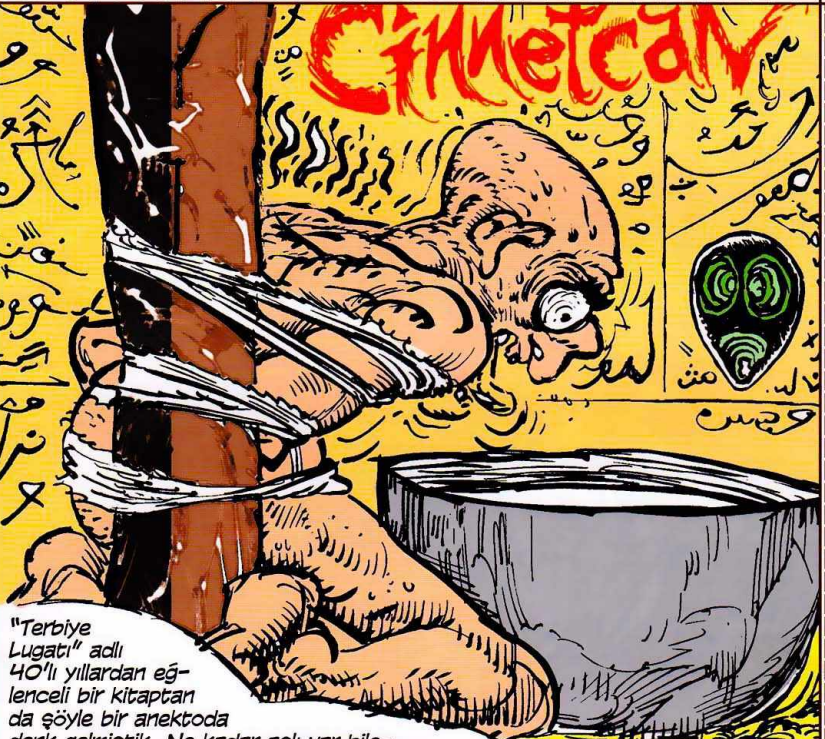

Hasan Sabbah'ı duymayan kalıcı mı acep artık? Tarihteki en ilginç örgütün lideri ve gayet zeki bir hükümdar aslında. Ulaşılmaz kalesinde, Selçuklular döneminde devlet ileri gelenlerine sinisi suikastler için bilinmez, tahmin edilemez, acayip fedailer hazırlamasıyla meşhur. Her şeyin en başında haşhaşla, esrarla epey yoğunluktaki tütü-sülenerek hazırlanan bu elemanlar kafalarının en güzel en yüksek olduğu en özel anlarda teker teker bir iligye mazhar oluyorlar. Sabbah tarafından koridorlardan geçirilerek çiçekli, piri piri bir bahçeye çıkarılıyor. Sabbah'ın da teklifleriyle "Cennet"i seyrettiklerine inanıyorlar. Haşhaşla, esrarla ilk defa tanışıp sonra da uygun bir vakitte nihayet "Cennet"i görebilen bu elemanlar artık emir kulu oluyor. Sabbah'ın dediklerini yaparlarsa, onlara bu gösterilen cennet vaadediliyor. Bir şekilde kendilerinin de ölüme vakti geldiğinde, gene Sabbah tarafından intihar ettirilip o cennete yollanıyorlar.

Suçlunun kaldığı zindana, açısı ve tonu hiç değişmeyen blok bir zayıf ışık veriliyor sadece... Oraya ne zaman geldiğini, o gün günlerden ne olduğunu bilmiyor... Günler, aylar, zaman birbirine giriyor.. İdam edileceği vakit, Ona 1 saat kala söylenecek, bunun da ayrı bi stresi var... Bazen orda uyuklarken dengesiz bi saatte görevliler gelip buna hiç alakasız bi akrabasını getirip gösteriveriyorlar bi ara durduk yerde!.. Yine zamansız, aniden gelip bunun vücudunu traş ediyorlar... Suçlu bi süre sonra sınırı bozulup zavallı hale geliyor...

"Terbiye
Lugati" adlı
40'lı yıllardan eğ-
lenceli bir kitaptan
da şöyle bir anektoda
denk gelmiştik. Ne kadar aslı var bile-
mem amma, bahsedeceğim eziyetin İslamiyet
öncesi cahiliyeden beriye bize kaldığını belirtiyordu.
İşte o devir Arap soylu beldelerde bazı kabileler,
yakaladıkları at, deve hırsız eşkiyaları sırtlarını kır-
baçlayıp ağaca bağlıyorlar. İple ağaç yağlanmış, tuzlanmış
falan. Susuzluktan geberen kurbanın hemen önündeki kazanda su var.
Suya eğileyim derken, hareketten ve güneşten yavaş yavaş gerilen hayvan
derisi ip, zaten kırbaç yaralı sırtı yağlı, tuzlu ağaca yapıştıyor inceden...

LEŞ YİYENE ÖLEN

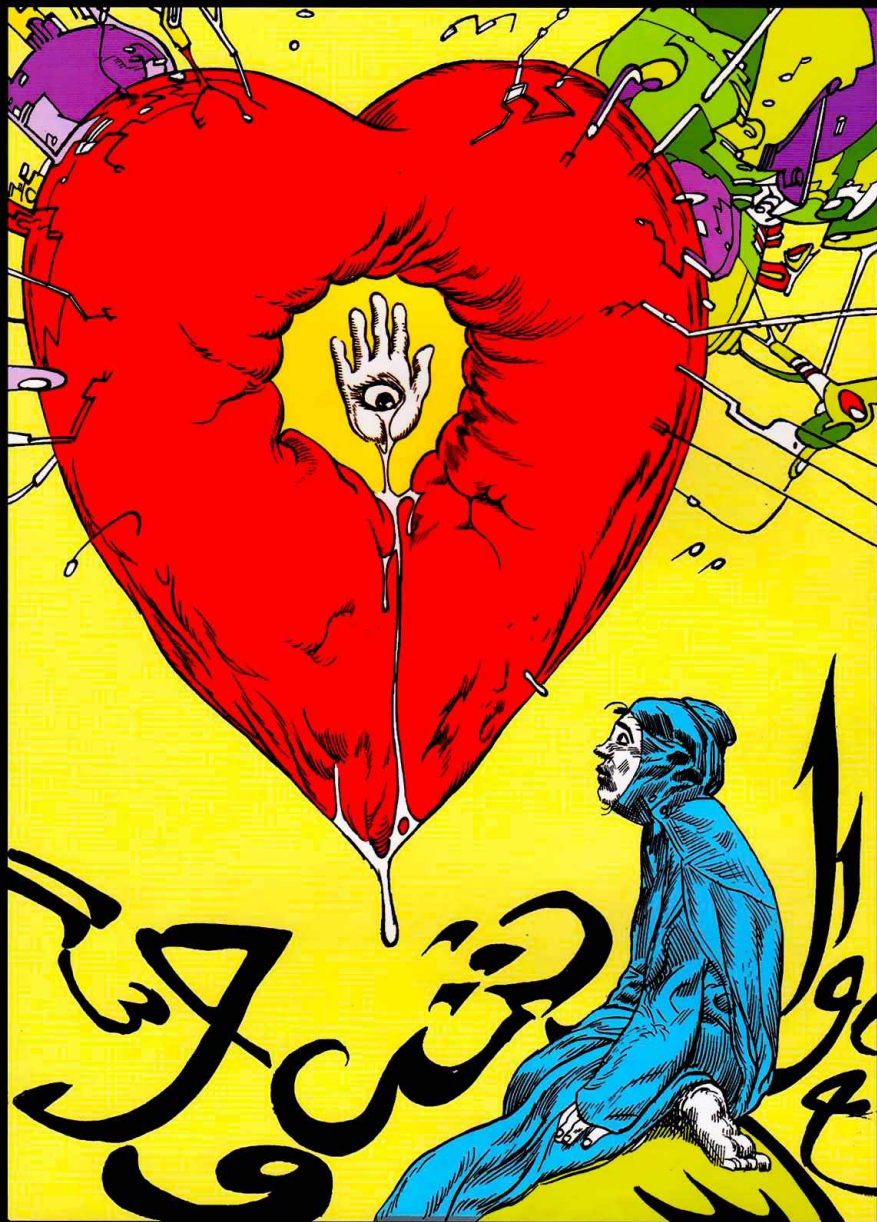
TV'deki belgesellerde acalıp şeylere denk gelmek mümkün.
Ama bu izlediğim bambaşkaıdı. Budistler yaşı ölülerini
akbabalara veriyorlar. Eko sistem için.

Ağlayanlar gitti. Bizim "gasilci"
gibi biri geldi. Balıyia parçalayıp dağıttı.
Kesip kesip attı akbabalara. Tam o kesim
anını göstermediler tabi. Ölenle ölmüyor
diye biz kendimizi avutup eve dönerken...
bak aloglu nelerin derdindeymiş
iyicene, doyaysıya.

Herşeyi duydum da açıklası eski Anadolu'da hayvanlara eziyet hikayesi pek duymadım. Bu da bir kültür meselesi bir yandan. Öte yandan Peygamber'in şöyle bir hadisi de var tabii... "Vücutlarınız sizin bineğinizdir... Onlara iyi davranın." İnsan gene de insana ediyor edeceğini. Divan edebiyatının en büyük hiciv ustası Ne'î'nin idama giderkenki son beyiti ile toparlayalım: "Gam çekme hakikatte eğer arif isen.. Farz eyle ki el'an yine alem yoğ imiş"

Fanteziler

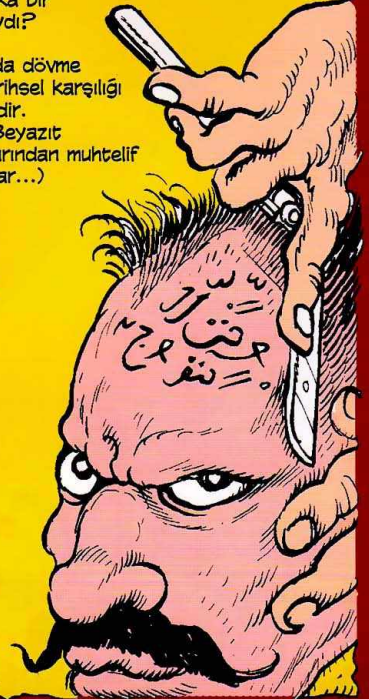
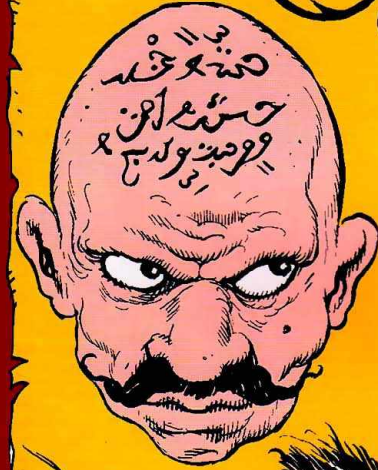

OSMANLILARDA DÖVME

Eflak Boğdan Beyliği'ne yetişmesi gereken özel bir şifre varsa, yollar elbet tehlikelerle doludur... Osmanlı sarayının söz sahibi efendileri, önce özel ulagın kafasını kazıtırlar. Gizli mesaj kafanın tam da üstünde dövme olarak kazınır... Ve bundan sonra ulak yollara düştüştür bir kere, bezirganların ateşini görür... Bedestenlerde, kervancıarda soluklanmaz... Artık, ıssız obalarda saçları uzar. Velev ki mektup hastası köpek eşkiyalar yolunu kese... Ne mektup bulurlar, ne de şifre... Bu ulak sağ salım adresine ulaşmak zorundadır... Sabah ezanı kıyıya vurunca artık ordadır... Abdestli usturayla kafası kazınır... İşte padişahın mektubu yerli yerinde... Hey gidi Cavlak Cerze... Yol boyunca sardığı Bitlis tütününden başka bir arkadaşı var mıydı?

(Osmanlılarda dövme oyununun tarihsel karşılığı bu şekildedir.

Kaynak: Beyazıt sahafarından muhtelif kitaplar...)

? BİYİK

Bi de şu "Güzellik geçicidir.. Kalıcı olan iç güzelliğidir" diye bi safaata var.. Ona hiç de inanmıyorum ben. Bi kere güzellik hiçte geçici bişey değil bençe.. Misal, güzel bi kadın yaşlanırsa bile yine kendi yaşlıları arasında güzel olmaya devam eder. Öteki mesele-ye gelecek olursak eskiden kötü bi insanken, düzelp iyi olan ya da önceden iyi biriyken bozulup kötü olan cooooook insan tanıdım bugüne dek güzelliim.. Ama daha çok, hep biyikl adamların biyiksiz adamlardan dayak yemesi tuhafıma gider.. Biyiklilar sanki daha bi güçlüymiş diye bildik hep.. Zopayı yedii miydii, "biyiklidan utan" diyeesim gelir içimden..

"Zirnik koklatmam!" diye bir laf vardır... Tamamen yanlış kullanılan bi laf... ZIRNIK, aktarlarda bulunan ağır, kötü kokan, mürekkep yapımında kullanılan kaya gibi sert, havadaki bin darbeyle tokmakla dövülerek toz haline getirilen sarı bi maddedir. Kızlaçeşme'den geçerken burununuzun direği kırılır ya.. Öylesine ağır kokar işte. Çok sevdiğin, kıyamadığın insanlar için "ZIRNIK KOKLATMAM" lafını kullanmak doğrusuyken tepe taklak edilmiş bozuk bir laftır bize gelen...

Senden Daha Güzel

Atadan, dededen kalma bir vakiadır. Tohumluk, meşhur bi aygırın macerasını biliriz. Yörede dillere destanmış bu şehzade beygir. Çiftleşme vakitleri geliyor. Cümle herkes, bunun tohumundan yetiyecek muhteşem taylor istiyor. Ama bir türlü, kısıraklara şaha kalkmamış bu şehzade. Yörenin en kıvrak dilberini getirmişler ama tık yok. Mağrur. Sonra biri tutmuş dilberin birini iyicene çamura bulamış. Bizim meşhur aygır ancak o zaman aşkla yaklaşmış.

Meğer aşâğılık kompleksine kapılıyor-muş kendisinden güzel olan karşısında...

Ermeni Türbeleri

Yakup Karahan anlatı... Divriği'de bi sürü kütsal mezar var... Köylüler itinayla korur, ziyaret eder... Bir gece bu yatırırlar bazıları damadağın edilmış, içinde derin kuyular kazılmış... Sonradan anlaşıyor... Meğer daha önceden Ermeniler Anadolu'dan göçerken bir kısım yerlere paralarını saklayıp yatır haline getirmişler... Bizim köylüler de yıllar yılı etrafında dönmüş durmuş... Altını saklayan Ermenilerin Amerika'da yaşayan torunları ellerinde haritalarla gelip mezarları, kazmışlar tarumar etmişler... Mevzu o...

TOPRAK ŞİŞER

Bizdeki adetlere göre mezar için gayet derin çıkarılır... Yatay uzunluktan ziyade dikey genişlik önemlidir... Sorgu melekleri geldiği zaman, yatığı yerden kalkıp dizleri oturarak orları karıştıracak kadar rahat bir çıkarılır. Romanyalı'daki eski adetlere göre ise mezar çok derin olmaz. O yüzden toprak davul gibi şişer. Kimi zamanlarda yiyeceğe, yarı beline kadar süzüyor dışarı çıkarabilir... Burian gören yerli Romanysa halkı meyvayı DRAKU-LA hikayesiyle bağdaştırır uzun süre...

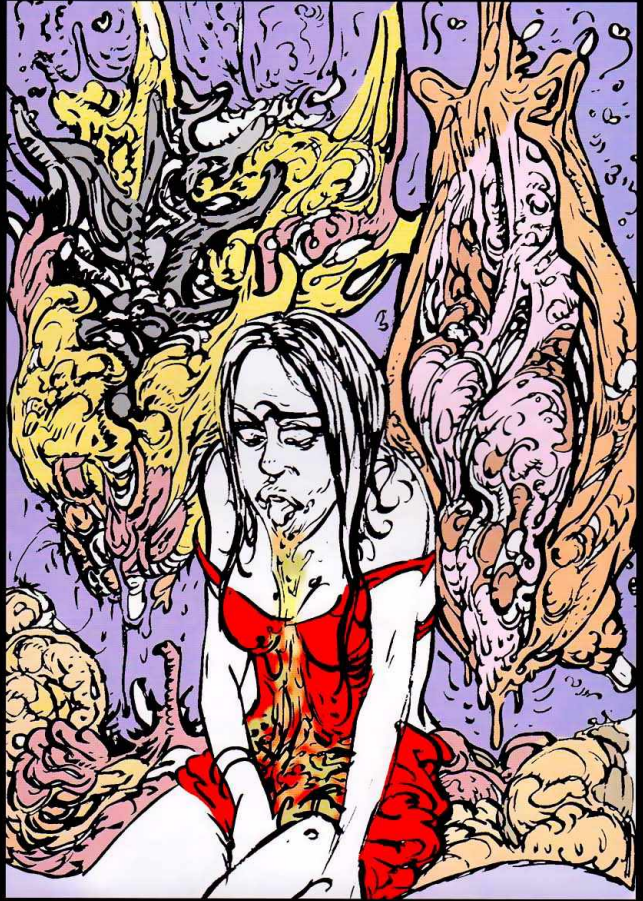
Elizabeth

Osmanlı zamanında, insanlar küfür etmek isteyip de dilleri varamadığı zaman, o küfürün "ebced" hesabındaki karşılığını söylemişler... Mesela İbne Kalime 58 sayısına denk geldiği için "Lan 58'in evladı" falan şeklinde... Ayrıca malum eylem için "el çekmek" tabiri kullanırlarmış eskiden.. El kelimesinin ebced'deki karşılığı 31'dir.. (Elif=1, Lam=30, Elif+Lam=31) İnsanlar aman çocuklar duymasın, aman ayıp olmasın derken "el çekmek" yerine "31 çekmek" lafını kullanırlarmışlar. Gel zaman git zaman, "el çekmek" fiili unutulmuş ve sayılı hale baki kalmış.

Bol etli bir söylenti

İç Anadolu belgeseli... Aynı şeyi birkaç yerden duydum... Taşra adetiymiş... Pılava kaşık saplayan evde kalmış kızları yarıçiplak mezbaha yakınındaki et deposuna koyuyorlarmış... Günlerce et deposunda kalan kız giya kusa kusa temizleniyormuş... Böyle bir kensinden geçmece, bilmem kaç yıllık adet... Mezbaha çıkışı kız bi akrabasıyla köyde bi eve dinlenmeye bırakıyorlar, kızın kısmeti açılıveriyormuş sonra...

Geçen asır sonlarında Halil Ağa isminde bir adam, karılarının ve anasının geçimsizlik kavgaları yüzünden üzüntüyle ölmüştü; vasiyeti üzerine kabir taşına, "Karı dinlenseñden ölen Halil Ağa" diye yazıldı. Bu kabir taşı Merkezefendi Mezarlığı'ndadır..

Kaynak: Tarihimizde Garip Vekalar/Reşad Ekrem Koçu

VE DAHA NELER NELER

Nasrettin Hoca çok da bildiğimiz gibi değil. İlk dönem öykülerinde cinsellik ağır basar. Bu öykülerin kaydedildiği ve 16. yüzyıldan kaldığı sanılan el yazmalarından biri, Hollanda'nın Groningen Üniversitesi Kütüphanesinde saklı. İşte oradan bazı fıkralar: Nasrettin Hoca bir gün Sivrihisar'da konuşuyor: "Millet, bu Sivrihisar'la Karahisar'ın havası bitmiş. "Neden?" deniyorlar. Hoca, cevap vermiş. Orada da zkimle taşagim beraberdi..

KABUSNAME'den

"Kabusname" sevimiyi işleyen en eski kaynaklardan. 1082'de Emir Kaykavus tarafından yazılmıştır. İşte oradan satırlar: Hizmetkarlar iki türdür. Kandı ve canlı. Meylin daima birine olman. Yoksa ikisinden biri sana düşman kesilir. Her şeyin orta kararı hoştur. İlkbaharda cıma çok hoştur ve her bünyeye uygundur. Çünkü o ılımlı havada çeşmelerde, pınarlarda çok su olur. Alemlde hoşluk artar. Büyük alem böyle olup sular çoğalınca, küçük alem olan bedenimizde kan çoğalır, şehvet artar. Görmes mislin ki damarda kan çoğalınca kan aldirmek nasıl faydalıdır?.. Belde menli olmadığında yapılan cıma neye yarar?.. Yazın avratlara, kıyın oğlanlara meylet ki vücutta sağlam olsun.

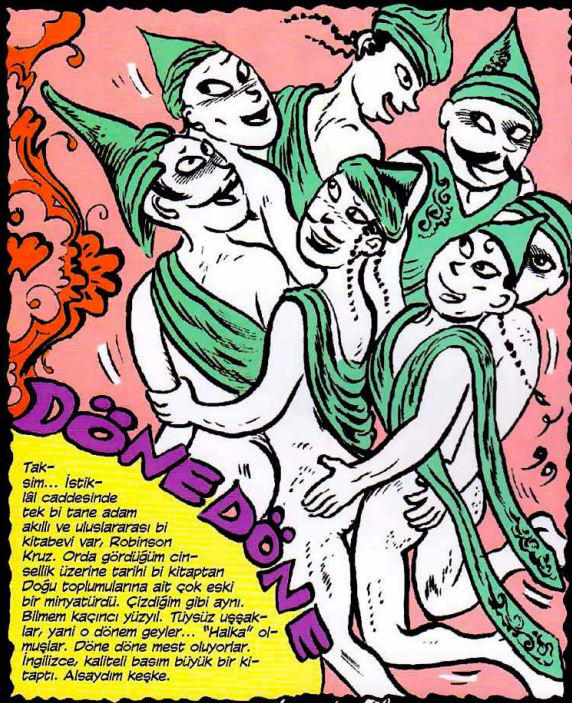

PARLAKLARLA!

Gazeteci Murat Bardakçı'nın "Osmanlı'da Seks" adlı kitabı var. Tarihi satırlar gayet sert. En hafifinden bir iki satır: Bir Kadızadenin gönlü eğlencesiyken sokaklara düşen Sipahi Mustafa Bey, "Kara Domuz" namılı bir haydutla peşkeş çekilmiş. İsmail Ağa'nın deyişle haydut, "oğlanı kılı eğriye çekip gözleri yağına bakmayıp gülmüş kimbetine demir kazık çakmıştır."

Batsın Bu Dünya

Tak-sim... İstik-lâl caddesinde pek bi tane adam akıllı ve uluslararası bi kitabevi var; Robinson Kruz. Orda gördüğüm cilt-selik üzerine tarihî bi kitaptan Doğu toplumlarına ait çok eski bir miryacıydı. Gızdığım gibi aynı. Bilmem kaçını yüzöl. Tüysüz uşak-lar, yani o dönem geylek... "Haika" ol-muşlar. Döne döne mest oluyortlar. İngilizce, kalibeli basım büyük bir ki-taptı. Alsaydım keşke.

YRK

Pipli tarifi en hoyrat biçimi olan "...ARAK" yarmaktan geli-yor.. Azerice'de sorumsuz der-mek.. Osmanlı'da da eskiden TÜ-PEK yerine kullanılan bir terimdi..

Osmanlı'da, aslında kafadaki sanki, açıldığında upuzun bir kefendir. Kavuşun sahibi öldüğünde o kefene konur. Asil mevzu, kefenin sarılı olduğu ortadaki o takkedir. Takkelerin rengi, şekli adamın statüsüne göre değişir.

Genç Osman'ın "Sisi Kır" isminde sevgili bir atı vardı. Bu at öldüğü zaman padişah onu Üsküdar Sarayı'nın bahçesine gömdürttü ve zeminin üstüne tipki insanlarda olduğu gibi manzum kitabesi bulunan bir kabir taşı dikirtmişti.. Bu taş bugün müzededir.. (Reşad Ekrem Koçu)

Kanibalizm

KANİBALİZM... Her insan yeme durmu. Bütün insanlar birbirini, tümü bir kapıya dönüpce...
Bütün insanları birbirine...
Bütün insanları birbirine...

Besleniriz kanibalizm isekleri
haysa üzerinde rasmın
edilecek. Zaten olur
demekler..

Bu adamlar kişi yapan
mühter değil... Bizde sal
ve fazlasız olmak için
yazmışlar..

Doğrudan vakit, insani arzın tipika
etpigi büyüklük bir direk yıkıldı.. Ve bu
sükunetin sonuna sokakların kan
revan içinde kalması olaşık
dahilinde..

Eti pişirme isekleri
de sabırsızlar..
Pişen yemekten
de rasmın
olmazlar..

En güzel kurban, genelde
aşık olunan kişidir.. Ona
karşı, seksten anırmış bir
tutkuyla bağlanmıştı..

Aşık olunan, süslü
inhalatlarıyla ruhunu döndüren
güzel bir yılan gibidir.. Ve
yamyamı, yılan gibi kıvrılmasını,
kırınmasını iyi bilir..

Yerken dişleri
kaşınır.. Eti uzun
süre çignerler...

Yamyamlık...
Büyüde
dayanılmaz bir
aşıktır...

Hazımsızlık yaratı-
caktır başlıca.. Üst
kol kasları gibi or-
ganları yemekten
kaçınırlar..

Zaten farklı bi kase sıratına sahip insan bedeninin piş-
me süresi de uzundur.. Etin temizlenme aşaması da bu-
yük özen ister.. Gelgelelim bu anı krizler dışında,

Civelek

Osmanlı İmparatorluğu döneminde, gayet genç, tüysüz yetiştirilerek neferlerine "civelek" denirdi.. Civelekler sokağa, kadınlar, kızlar gibi yüzlerine bir nıkap (peçe) koyarak çıkarlardı.. Bir civeleğin sokakta peçesini kaldırıp yalnız yüzüne bakmak, bir kadına veya kıza yapılmış hareket misali tecavüz sayılır ve buna cesaret eden derhal hapse atılırdı... "Tarihimizde Garip Vakalar" kitabından (Reşad Ekrem Koçu)

Cesetleri Isırırken

Bir caminin önünden geçerken hayretler içinde kaldım... Ölü yikanan teşbihane kapısının önünde tabutlar var yerde dağılmış... Tabutların her tarafını kuş pislikleri örtmüştü... Şu dolaşan fareler ölülere de musallat oluyor mu? Niye olmasın ki... Şu hale bak, özellikle taze yeni gelmiş cenazeler... Herüz ne formalın banyosuna girmiş... Ne de boy-nundaki şah damarları açılarak dokulara antiseptik mahallü şirinağı edilmiş... Bunlar her manasıyla taze cesetlerdir ki, fareler asıl bunlara musallattır... Şu sağ taraftaki kirliliği aktığı delikten girip cesetlere ulaşırlar... Önce burun, sonra kulakları kemirirler... Çehre değişir... Açılan çene kemiğinden sarkan dile hücum ederler sonra... Şu manzara karşısında bunları olası görüyorum... Neredesin mukaddesat-ı ahlakiye?.. Açıkta et satan

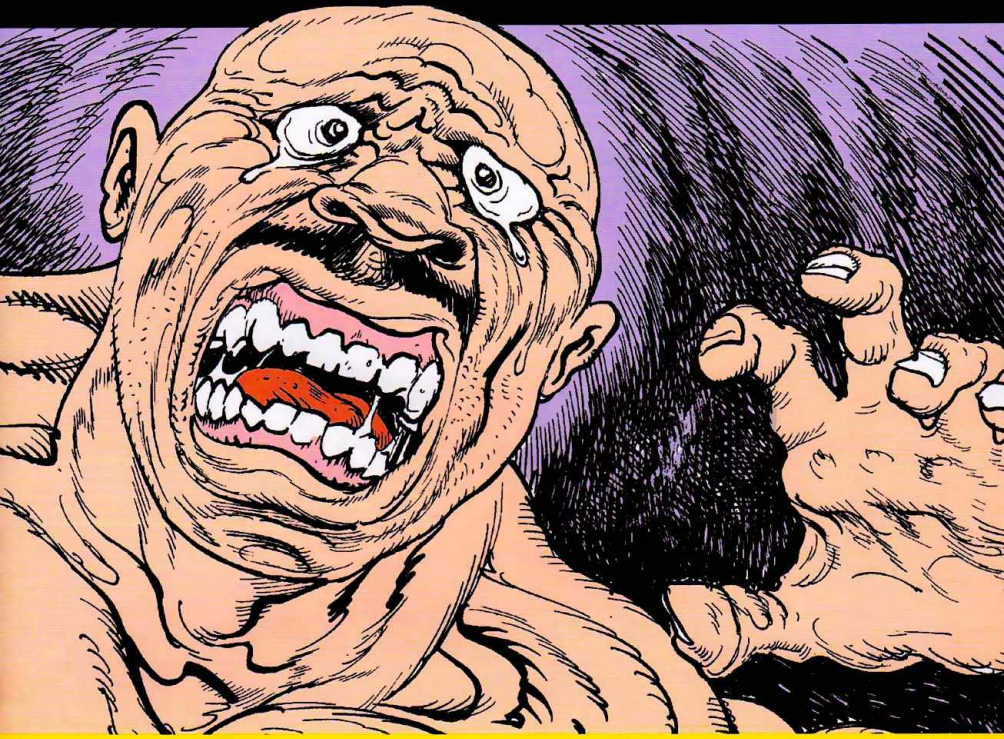
sinekli, perişan kasap dükkanları geldi aklıma... Onların umarsız bekleyişi... Her sen o boklu bezginlikle tek bir dönem beklerler... Kurban bayramını... Müşteri-

den gelen bir ton eti sucuk yapıp iade ettikleri o bayram günleri... Bunun haricinde geçen o bedbin günler hiç umurlarında değildir...

Padışahı Deli İbrahim ve işleyen nazmeler

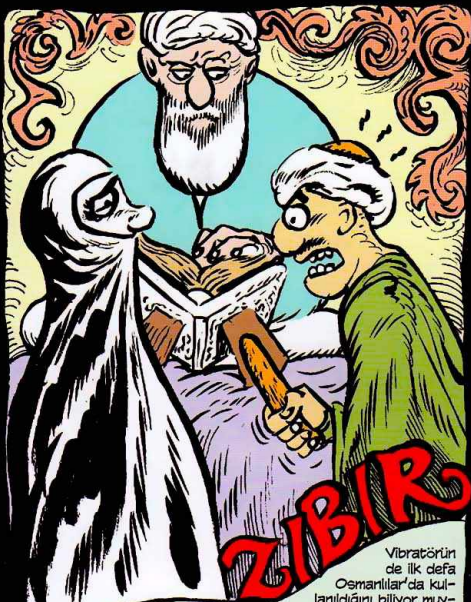

Rakıdan...

Rakının Osmanlı'ya ne zaman girdiğine dair tartışmalar var. En resmi görüş Osmanlı devletinin son dönemlerine doğru Rumlardan rakıyı Osmanlı'ya dahil ettiği. Tarihteki rakı olaylarından değil de, rakının ruha enteresan zulmünden bahsedeyim diyorum. Rakıyı sevdiğimi sanmıştım fakat başedemeyeceğimi anladım.. Rakı sarhoşluğu emsallerinden çok farklı. Korkunç bir meşe.. Ve bir o kadar küfürlü bir ağız! (Asıolan bu belki de? Asil güzellik korkutur.) Mukaddesat üzerine salıyalarını akıtan kudurmuş bir köpeğe dönüşmek de kuvvetle muhtemel. Güzel bir çehreniz, yumuşak bir cildiniz, nefis bir vücudunuz olabilir. Ama akılsızsanız, rakı sarhoşluğu çeh-

renizi eblehleştirir. Kalbiniz hiçbir şey duymaz. Hakiki bir kaldırım taşı gibidir. Cilveniz, sever gibi gözükmeyiz öğrençtir. Bu şeyi, şehveti de bilmezsiniz.. İyliliklere rahat bahşeden, başa duman veren, gözleri bayıltan buselere aşınasınızdır. Oysa ki rakı sarhoşluğundaydınız, öptüğünüzde köpek gibi ısımalı, sırta indirdiğiniz yumrukla ciğeri söküldürcesine sarsılmalı ki, onlar bu hareketlerin buse ve okşama olduğunu anlasınlar! Bir gün bir rakı sofrasındaydık, beynimizde aniden bir şemşek çakmıştı. Nedir bu herkesle iyi geçinme derdi? Hakkaten huylanmıyor musunuz?!

ZIBİR

Vibratörün de ilk defa Osmanlılar'da kullanıldığını biliyor muydunuz? Üstelik adı da ZİBİR'miş! Böyle kallavi, tahtadan dildö leşe ve hatta o yüzyıllarda çizilmiş bir gravür de var... Elinde dildöyle yakaladığı hanımıyla kadiya gelen adamı, "boşa beni" derken... Yukarıda çizdiğime benziyor. Kaynak: "Osmanlı'da Seks" diye bir kitabı... Nereye soktum, kitabı bulamıyorum ki...

SÜLÜK

Ben Antep'te yaşıyorum. Bizim buralarda türbelerle aşırı inanılır. Acayip derecede... Geçen kurban kesmeye gittik. Hava 40 derece. Bozkr. Kurbanın taze kan kokusu... Parçası güneş kenarı gibi bir kız. Şifa olsun diye mezardaki toprağı yiyen yaşlılar. Az sonra gelen düğün konvoyu müzik son ses. Derken yemek fasli. Millet yer bulamayıp mezarın üstünde yiyor. Tam kaşığı ağzına götürünce üstündeki süluğı görür. Çilemek ekle değil. Nasıl bir amblan nasıl bir ortam. ALLAH nasıl kullar yaratmış hep bir deşejik... Yolun buralara düşerse mutlaka uğra. Tabi peygamber sabını varşı uğra. Yokea benim gibi çıldırınsın... (Okur maili: Can Ayas)

HÜNKARIM, BİZANSILAR GÖNDERDİĞİNİZ ELÇİNİN KELLE-SİNİ YOLLAMIŞ...

PLINK

... HİÇ BİŞEY ANLAMİYORUM MİNA KOYIM...

Bahadır Boysal

Bahadır Boysal 1976 yılında Adana'da doğdu. 1994-2000 yılları arasında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nden mezun olup aynı üniversitede yüksek lisansını da tamamladı. 19 yılı aşkın süredir, Leman ve L-Manyak mizah dergilerinde çizmektedir. 19 Mart 2010'da vizyona giren Büşra filmi sanatçının Leman Dergisi'nde çizdiği aynı adlı hikayenin sinema uyarımasıdır. Sanatçı aynı zamanda filmin senaristliğini de yapmıştır.

2000 yılında başlayan ve uzun yıllar, öncelikle kendi işlerinden oluşan, sonrasında genç yeteneklere de yer verilen Atom mizah dergisinin editörlüğünü yürütmüştür. Bahadır Boysal'ın 1999'da yaptığı Amerika yolculuğunda dünyaca ünlü çizgi roman kuruluşu DC Comics 'in The Big Book of Vice serisinde yer almıştır. 1999/ İngiltere-Loaded Magazin Dergisinde Cybersex konusuna dair illüstrasyonları bulunmaktadır. 2012- Harakiri Mizah – Çizgiroman ve Kültür Dergisi'nin kurucularındandır. Çizgi albümleri; Mankurt- Osmanlı işkenceleri (2003), Islak köpek (2003), Sanat Simgesi (2003), Uyuşturucuya Karşı Mücadele Çizgi roman serisini 2003'de hazırlamıştır. Sanatçının katıldığı sergiler arasında "İstanbul" Balkan Consulat – Avusturya (2002), "Padişahın Burnu" (Die NasedesSultans) Almanya (2008), "Turkartoon" Hollanda (2012) sayılabilir. Bahadır Boysal İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

